

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
13 травня 2013 р., понеділок**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

- Все ради одного** *Галина Корба, "КоммерсантЪ" (Украина)*.....3
- Васильковская городская избирательная комиссия закончила регистрацию кандидатов на внеочередных выборах мэра города. В последний момент в список был включен главный конкурент председателя местной госадминистрации В.Сабадаша (Партия регионов) — выдвигенец объединенной оппозиции С.Сабов (УДАР).
- Оппозиция предлагает четыре сценария проведения выборов в Киеве**
"КоммерсантЪ" (Украина)4
- В конце минувшей недели народные депутаты Ю.Одарченко и А.Черноволенко подготовили и внесли в парламент два проекта постановления, которыми предлагают назначить выборы Киевского городского совета и киевского городского председателя на 16 июля. При этом проект постановления N2961 предусматривает назначение очередных выборов в столице, а N2962 — внеочередных.
- Отдам "трубу" в хорошие руки** *Анастасия Рябоконь, "Комсомольская правда в Украине"*4
- На этой неделе после затяжных праздников парламентарии съезжаются на работу в Киев. Самый дискуссионный вопрос, который запланировали решить, - приватизация "Нефтегаза". В конце апреля Кабмин зарегистрировал законопроект, который убирает запрет на приватизацию трубопровода и разрешает ее по решению правительства.
- В мае Яценюк создаст новую объединенную «Батьківщину»** *Максим Каменев, Журнал «Форбс» (Украина)*6
- Это Forbes подтвердили сразу несколько членов одноименной фракции, в том числе – А.Кужель, А.Бригинец, А.Павловский. Новая партия, на условиях анонимности сообщил близкий соратник Яценюка, будет называться: Объединенная партия «Батьківщина». В ней уже распределены ключевые посты.
- Петр Порошенко: «С Тимошенко у меня не было конфликта»** *Журнал «Форбс» (Украина)*.....7
- В апрельском номере Forbes вышла статья об истории бизнеса миллиардера П.Порошенко. С героем статьи мы встречались в его офисе на Рыбальском полуострове. В двухчасовом интервью Порошенко рассказал, как заработал первый миллион, как попал в политику и с кем строил свой бизнес.
- Депутаты предлагают признать плательщиками женщин, находящихся в декрете** *"Факты и комментарии"*.....14
- Народные депутаты Украины Л.Денисова, А.Павловский и М.Хмель предлагают парламенту установить норму о признании плательщиками единого взноса лиц, женщин, которые находятся в отпуске и получают пособие по беременности и родам.
- Інформаційне управління Апарату Верховної Ради України**

ІНТЕРНЕТ-ЗМІ

Володимир Литвин: «Третьої сили немає і не буде» <i>Новости Украины–From-UA.....</i>	15
---	-----------

Про проблеми сьогодення у політичному, економічному та соціальному середовищі країни, про наболілий „український вибір” – до кого врешті приєднатися та кому ми потрібні, про незасвоєні уроки історії та неминучі наслідки для нас розповів в ексклюзивному інтерв’ю експертер Верховної Ради України, народний депутат VII скликання, член Комітету ВРУ з питань національної безпеки та оборони В.Литвин.

"Регіонал" пропонує українцям підвищення квартплати <i>Українська правда.....</i>	17
--	-----------

Народний депутат пропонує брати з власників квартир по 50 копійок за кожен квадратний метр житлової площі. Про це йдеться у законопроекті № 2948 від 29 квітня 2013 року, автором якого є "регіонал" Є.Морозенко.

Дорогу до Верховної Ради тимчасово перекриють <i>ГолосUA.....</i>	18
--	-----------

З 10 до 19 травня в Києві вулиці Михайла Грушевського та Івана Мазепи (від вулиці Шовковичної до площі Слави включно) будуть перекриті. Про це повідомляє прес-служба КМДА.

БЛОГИ

Ігор Єремєєв «Як припинити політичні профанації з приводу свята Перемоги» <i>pravda.com.ua.....</i>	18
--	-----------

"Чи розуміють сучасні комуністи, що вони спекулюють лозунгами і віком ветеранів, груди яких в орденів за дійсно пролиту кров?! Що саме вони – комуністи – знову змушують цих людей прощтовхувати ідеологію, від якої відмовилось все прогресивне людство планети".

Оксана Калетник: «Об євроінтеграції без грима <i>корреспондент.net.....</i>	19
--	-----------

Под соусом «євроінтеграції» на рассмотрение парламента был внесен законопроект № 2342 «О внесении изменений в некоторые законодательные акты относительно предотвращения и противодействия дискриминации в Украине», которым в частности предлагается дополнить статью 2-1 Кодекса законов о труде положением об обеспечении государством равных трудовых прав граждан, независимо от их сексуальной ориентации.

Олександр Бригинець «Яценюк і Балога погодилися врятувати Т. Шевченка з психікарії» <i>корреспондент.net</i>	20
---	-----------

Яценюк та Балога, на моє прохання, звернулися до голів фракції «Фронт змін» та «Єдиний центр» Хотинської міської ради з проханням переглянути рішення ради, яким вона встановила пам’ятник Т.Шевченку на території психоневрологічного будинку-інтернату.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ

68 років минуло з часу Великої війни на нашій землі <i>"Студія "1+1", ТСН-Тиждень.....</i>	21
---	-----------

Сьогодні в Україні святкують день Матері <i>ICTV, Факти тижня</i>	22
--	-----------

Володимир Рибак: «Україна виконуватиме зобов'язання перед Росією щодо домовленостей по ЧФ РФ» <i>5 канал, Час новин.....</i>	23
---	-----------

Україна отметила День Победы <i>Интер, Подробности недели.....</i>	23
---	-----------

Решение Европейского суда по правам человека относительно Юлии Тимошенко <i>ТРК Украина, События недели</i>	25
--	-----------

Ветерани особливо урочисто відзначають День Перемоги <i>УТ-1, Підсумки тижня.....</i>	25
--	-----------

Друковані видання

Все ради одного

Галина Корба, "Коммерсантъ" (Украина)

Пост главы города Василькова Киевской области освободился еще в ноябре 2012 года. Тогда мэр Сергей Иващенко (Партия регионов) после обвинения в получении взятки добровольно подал в отставку. Однако спешить с назначением выборов в Верховной раде не стали — только со второй попытки голосование было назначено на 2 июня.

Избирательная кампания в Василькове началась со скандала — городской избирком отказал в регистрации единому кандидату от оппозиции — Сергею Сабову (партия УДАР), сославшись на то, что партия уже выдвинула своего кандидата — депутата Васильковского горсовета Ольгу Змаеву. В УДАРе назвали это провокацией властей, поскольку госпожу Змаеву выдвинул не действующий глава городской ячейки партии Андрей Куватов, а депутат Васильковского горсовета Ольга Тягун, которую 18 февраля исключили из УДАРа за сотрудничество с Партией регионов. "От партии УДАР подали документы, заверенные мокрыми печатями, два кандидата по представлению разных людей. То есть получалось, что у городской ячейки партии два председателя. Мы запросили в управлении юстиции данные, кто является субъектом представления, а до получения подтверждения отказали в регистрации", — пояснила председатель горизбиркома Наталья Маркова.

Кроме того, вопреки договоренностям, городская ячейка партии "Батьківщина" также выдвинула своего кандидата — Ирину Майстер. Впрочем, в пресс-службе партии поспешили заявить, что это "мошеннический клон "Батьківщини"" и никаких своих кандидатов в Василькове они выдвигать не собираются.

Интрига сохранялась до последнего дня регистрации кандидатов. В пятницу около 21.00 Васильковский горизбирком решил зарегистрировать Сергея Сабова и отказать другим кандидатам, которых якобы выдвинули партии оппозиции. "После того как в прессе поднялась волна протеста, власть поняла, что если она будет идти таким путем, то оппозиция не признает эти выборы. Поэтому они пошли на уступки. Управление юстиции тянуло до последнего, а потом быстро предоставило все данные горизбиркому", — заявил Сергей Сабов. По его словам, за день до его регистрации кандидат в мэры от Партии регионов Владимир Сабадаш лично обратился с письмом к горизбиркому с просьбой зарегистрировать всех кандидатов.

Впрочем, горизбирком отказался зарегистрировать одного из наиболее сильных претендентов — бывшего мэра Василькова Валерия Поповича. "Этот человек два срока был мэром, у него большая поддержка в городе, а отказали ему по надуманной причине", — утверждает Сергей Сабов. В горизбиркоме эти обвинения отвергли. "В документах он указал, что беспартийный, тогда как из ЦИК поступила информация, что он член партии "Украина — Вперед!". Чтобы проверить это, мы отказали ему до 10 мая, но Валерий Попович почему-то не представил документы на повторное рассмотрение, поэтому 10 числа мы даже не включили его в повестку дня", — сообщила Наталья Маркова.

В итоговом списке кандидатов в мэры оказалось 30 человек. Наибольшие шансы на победу у кандидата от Партии регионов, главы Васильковской районной государственной администрации Владимира Сабадаша и единого кандидата от оппозиции Сергея Сабова. Политические силы, которые поддерживают этих кандидатов, на парламентских выборах 2012

года получили в Василькове наибольшую поддержку. За партию "Батьківщина" проголосовало 38% избирателей, Партию регионов — 21,4%, УДАР — 16,43%.

Следует отметить, что в 94-м одномандатном округе (включает Васильков) Центризбирком отказался установить результаты выборов в Верховную раду (см. "Ъ" от 6 ноября 2012 года). В оппозиции утверждают, что выиграл Виктор Романюк ("Батьківщина"), а в Партии регионов считают победителем своего кандидата — Татьяну Засуху. По данным ЦИК, третье место среди кандидатов в народные депутаты тогда занял Валерий Попович, а четвертое — представитель Коммунистической партии Станислав Пашкевич, который участвует в выборах мэра.

<http://www.kommersant.ua/doc/2186613>

Оппозиция предлагает четыре сценария проведения выборов в Киеве *"Коммерсантъ" (Украина)*

В конце минувшей недели народные депутаты Юрий Одарченко и Александр Черноволенько (оба — "Батьківщина") подготовили и внесли в парламент два проекта постановления, которыми предлагают назначить выборы Киевского городского совета и киевского городского председателя на 16 июля. При этом проект постановления N2961 предусматривает назначение очередных выборов в столице, а N2962 — внеочередных.

Как сообщил Одарченко, сегодня в парламенте будут зарегистрированы еще два проекта постановления — о назначении очередных выборов мэра и внеочередных — депутатов Киевсовета, а также о назначении внеочередных выборов мэра и очередных выборов депутатов Киевсовета.

Следует отметить, что законодательство не препятствует народным депутатам назначить внеочередные выборы киевского городского председателя. Бывший мэр столицы Леонид Черновецкий подал в отставку за два дня до истечения срока своих полномочий — 1 июня 2012 года. В июле 2012 года секретарь Киевсовета Галина Гереха обратилась в Верховную Раду с просьбой назначить внеочередные выборы мэра.

С назначением выборов депутатов Киевсовета дела обстоят сложнее. Пятилетний срок полномочий членов Киевсовета, избранных на внеочередных выборах в мае 2008 года, истекает в июне 2013 года. Однако, согласно закону о выборах депутатов местных советов, очередные выборы в стране должны проходить в один день раз в пять лет — ближайшие назначены на 2015 год.

В Партии регионов отказываются рассматривать вопрос о выборах депутатов Киевсовета, пока Конституционный суд не разъяснит парламенту, как решить создавшуюся правовую коллизию. При этом в оппозиции уверены — предложенные инициативы не оставляют большинству выбора. "Мы подаем проекты постановлений, которые перекрывают все возможные варианты решения этой ситуации. Все равно, в каком формате будут проходить выборы, мы понимаем, что Киевсовет теряет свою легитимность в июне, поэтому выборы должны состояться", — заявил Юрий Одарченко.

<http://www.kommersant.ua/doc/2186613>

Отдам "трубу" в хорошие руки *Анастасия Рябоконт, "Комсомольская правда в Украине"*

На этой неделе после затяжных праздников парламентарии съезжаются на работу в Киев. Самый дискуссионный вопрос, который запланировали решить, — приватизация "Нефтегаза". В конце апреля Кабмин зарегистрировал законопроект, который убирает запрет на приватизацию трубопровода и разрешает ее по решению правительства.

В частные руки или аренду можно будет передать все части газотранспортной системы вместе с подземными хранилищами, обслуживающим магистраль транспортом и инженерными газовыми коммуникациями в городах и селах.

- Европа нас поддержала, этот законопроект создан в духе нашей общей энергетической хартии. И для реализации этой хартии нужна реструктуризация "Нефтегаза", а она тянет за собой и приватизацию, и элементы передачи в аренду. Так что отступать нам некуда и надо ставить в повестку дня и принимать закон, - сказал Михаил Чечетов.

Прогнозируемо голосовать за него, кроме регионалов, будут отдельные оппозиционные или внефракционные депутаты. Ведь курс на приватизацию намечался еще во времена премьерства Юлии Тимошенко. Когда, после памятных перебоев с газом 2009 года, подписывали декларацию в Брюсселе, Европа была готова взять на себя обязательства по реконструкции ГТС. Тогда планировали создать несколько компаний и разделить между ними обязанности по добыче, транспортировке и продаже нефти и газа.

Сейчас оппозиционеры, понимая, что нет других способов найти средства на модернизацию, готовы поддержать инициативу. Но с оговоркой, что у государства останутся рычаги влияния на будущих собственников.

- Отдать в управление - это одно дело. Но мы не поддержим полную приватизацию и передачу стратегического объекта неизвестно кому в собственность, - говорит Павел Розенко из фракции "УДАР".

Но даже если законопроект примут, это еще не значит, что сразу же появятся новые собственники газовой магистрали. Эксперт Института энергетических стратегий Юрий Корольчук считает, что следующий шаг должен сделать Евросоюз и заявить о готовности начинать переговоры и выделить около \$2,5 млрд на модернизацию ГТС. Потом свой ход должны сделать россияне, в силах которых наполнить магистраль топливом или заморозить поставки газа.

Судьбу киевских выборов решит КС

Перед концом каникул появились на сайте Рады два законопроекта по выборам мэра и депутатов в Киеве. Авторы из оппозиционной фракции "Батьківщина" предлагают назначить их на 16 июля. Но в Партии регионов уверяют, что дождутся решения Конституционного суда, а до этого голосовать не будут.

- Тупиковая ситуация по выборам, и решения там не будет, пока не появится вердикт суда. А потом мы возьмем под козырек и выполним его не читая, - сказал "КП" Михаил Чечетов.

Обещают депутаты на этой неделе рассмотреть и евроинтеграционные законопроекты, которые идут в русле подписания договора об Ассоциации с Евросоюзом. Это пакет документов о борьбе с коррупцией, об изменениях в правилах выдачи виз. Несмотря на то что коммунисты их не поддержат, остальные фракции отдадут за эти законопроекты около 300 голосов.

В оппозиции готовятся противостоять голосованию за законопроект, который считают "сдачей национальных интересов". Фото: УНИАН.

А В ЭТО ВРЕМЯ

В "Батьківщині" ищут скрытые "тушки"

Сегодня фракция Арсения Яценюка соберется в партийном офисе.

"Будем принимать решение по скрытым "тушкам", которые числятся членами фракции, но ее решений не выполняют, голосуют вместе с властью. Надеюсь, разговор будет искренним, а кадровые решения ответственными", - написал на своей странице в Фейсбуке нардеп Анатолий Гриценко.

По словам Юрия Одарченко, депутаты попросят сложить мандаты своих коллег, которые не голосовали за отставку правительства, - этого требуют региональные организации. Прогульщиков того злополучного заседания во фракции семеро. Кроме Сергея Фаермака, который поехал в округ, остальные до сих пор не дали пояснений, почему игнорировали голосование.

Трех депутатов из этой группы - Андрея Павелко, Леонида Сергиенко и Дениса Дзензерского - в оппозиции считают первыми кандидатами в "тушки". Даже если они не

выйдут из фракции, но, тем не менее, могут нарушать партийную дисциплину и голосовать против воли большинства коллег.

<http://kp.ua/daily/130513/393228/>

В мае Яценюк создаст новую объединенную «Батьківщину»

Максим Каменев, Журнал «Форбс» (Украина)

18 мая оппозиции предстоит сразу два важных события. Первое – в Киеве пройдет финальный митинг акции «Повстань, Україно!». Второе – Арсений Яценюк должен объявить об объединении всех партий, члены которых участвовали в парламентских выборах как кандидаты от ВО «Батьківщина». Это Forbes подтвердили сразу несколько членов одноименной фракции, в том числе – Александра Кужель, Александр Бригинец, Андрей Павловский. Новая партия, на условиях анонимности сообщил близкий соратник Яценюка, будет называться: Объединенная партия «Батьківщина». В ней уже распределены ключевые посты.

Последний важный вопрос – как много оппозиционеров согласится войти в новую партию и кто из них откажется сдавать старые партбилеты.

Слияние и поглощение

Один из близких соратников главы фракции «Батьківщина» Арсения Яценюка на условиях анонимности рассказывает: лидером новой партии станет экс-премьер Юлия Тимошенко, Яценюк возглавит совет объединения, а Александр Турчинов, нынешний замглавы партии «Батьківщина» – исполнительный комитет. Кандидатуры на остальные должности пока обсуждаются.

После официального объявления о создании новой партии начнется процесс ее формирования на местах. Предполагается, что во всех регионах страны пройдут партийные конференции, на которых будут избраны руководители местных партакций. До этого, рассказывает нардеп от «Батьківщини» Андрей Павловский, члены всех союзных «Батьківщині» партий – «Фронт змін» Яценюка, «Народная самооборона» Юрия Луценко, «Реформы и порядок» Сергея Соболева, «Народный рух України» Бориса Тарасюка, «За Україну!» Вячеслава Кириленко, «Гражданская позиция» Анатолия Гриценко – должны будут сложить свои нынешние партбилеты.

Лидером новой партии станет экс-премьер Юлия Тимошенко, Яценюк возглавит совет объединения, а Александр Турчинов – исполнительный комитет

нардеп, попавший в Раду по квоте «Фронт змін»

Но готовы далеко не все. Беспартийный нардеп фракции «Батьківщина» Владимир Арьев вступать в новую партию не спешит. «Мне очень комфортно в статусе беспартийного. Некоторые коллеги подшучивают, мол, как ты еще не получил партбилет «Батьківщини», но я пока к этому не стремлюсь», – говорит он.

Против инициативы руководства – и нардеп фракции Яценюка Вячеслав Кириленко. Сегодня, 18 апреля, он сложил с себя полномочия замглавы фракции из-за запрета упоминать название своей родной партии «За Україну!» в публичных выступлениях. Позицию своего соратника по партии частично объяснила нардеп фракции «Батьківщина» Ксения Ляпина. По ее словам, члены мелких партий хотят, чтобы создание новой партии было официально оформлено путем проведения партийных съездов, а не простым вступлением их членов в партию «Батьківщина». «Иначе партия повторит судьбу НУ-НС, объединение внутри которой было формальным», – подчеркивает Ляпина.

Недовольны будущим объединением под брендом партии Тимошенко и многие нардепы, перед парламентскими выборами приостановившие членство во «Фронт змін». В неофициальных беседах они рассказывают, что главной задачей Яценюка в последние месяцы было понравиться старой гвардии «Батьківщини». А о своих прежних соратниках он забыл, из-за чего у многих «фронтовиков» с ним испортились отношения.

Яценюк прямо отвечать на вопросы о дате создания новой партии отказывается. «Идет процесс объединения. Скоро все увидите», – сказал он Forbes. Какие выгоды от объединения получит глава фракции? Если Тимошенко останется в тюрьме, то он как глава совета партии станет фактическим руководителем крупнейшей оппозиционной партии. Это, в свою очередь, укрепит его позиции в переговорах с лидерами двух других оппозиционных фракций – Олегом Тягнибоком и Виталием Кличко – относительно выдвижения единого кандидата на президентских выборах 2015 года.

Помешать этому могут два обстоятельства. Во-первых, многие депутаты из нынешней «Батьківщини» все еще надеются, что остальные партии просто вольются в уже существующую структуру. Это может оттолкнуть от идеи объединения многих «фронтовиков», которые выступают против «поглощения». Второе – у партийцев может возникнуть конфликт на почве распределения должностей в новой структуре. Тем более, так случилось не раз.

<http://forbes.ua/nation/1351346-v-mae-yacenyuk-sozdast-novuyu-obedinennuyu-batkivshchinu>

Петр Порошенко: «С Тимошенко у меня не было конфликта»

Журнал «Форбс» (Украина)

В апрельском номере Forbes вышла статья об истории бизнеса миллиардера Петра Порошенко, которая будет опубликована на сайте после майских праздников. С героем статьи мы встречались в его офисе на Рыбальском полуострове. В двухчасовом интервью Порошенко рассказал, как заработал первый миллион, как попал в политику и с кем строил свой бизнес.

– *Как вам удалось поступить на факультет международных отношений в Киеве?*

– Это интересная история. В 9-м классе я, как и многие школьники, слушал музыку по западным волнам – «Радио свобода» и «Голос Америки». И иногда эта музыка перемежалась с информационными сообщениями. Мне запомнился репортаж о факультетах международных отношений Московского и Киевского университетов. Там могли учиться только дети членов политбюро, говорилось в передаче. И простому смертному никогда в них не поступить. Я послушал и решил поступать на международные отношения. Папа выслушал, сказал, что идея хорошая, и посоветовал готовиться к службе в армии. Потому что шансов никаких.

Я был победителем городских и республиканских олимпиад, и мне казалось, что ничего невозможного нет. Это чувство сопровождает меня всю жизнь.

Я вынужден был прибегнуть к помощи отца, потому что для поступления на этот факультет требовались рекомендации обкома партии. Отец как-то сумел получить такую рекомендацию. Решили поступать в Киев. Я оказался единственным жителем города Бендеры, который поехал учиться в Киев. В школе на собрании торжественно объявили о моем поступлении. На вступительных экзаменах я получил четверку только по английскому.

– *Как вы оказались в армии?*

– Был такой период, когда для студентов отменили отсрочки. Я попал в армию после первого курса. Не могу сказать, что я туда рвался, но было стыдно не служить, когда все это делают.

Меня призвали, когда призыв был закончен. И я, по идее, не должен был никуда ехать. Но на сборном пункте на ДВРЗ произошел инцидент. Мне не понравилось поведение четырех пьяных прапорщиков, и я их побил. Я был физически крепким студентом.

Меня постарались отправить в самую далекую часть. Я оказался в научно-испытательном институте военно-воздушных сил в пустыне на территории Казахстана. Условия там были достаточно суровые, по эскадрилье от каждого полка отправляли в Афганистан на испытательные полеты. Из нашей роты 15 человек погибло.

Потом я оказался в легковой автороте. Я возил начальника института. Когда у меня родился ребенок, я попросил перевести меня поближе [к Киеву. – Forbes]. Меня перевели в Киевский военный округ, в Васильковское училище. Там я встретил Игоря Кононенко, Юру Буглака и других ребят из Киева, с которыми мы потом начали строить совместный бизнес.

– *С чего начинали в бизнесе?*

– Есть замечательная фраза Генри Форда: «Я готов отчитаться за любой из своих дней жизни, но не спрашивайте у меня, как я заработал первый миллион».

Я, в отличие от Форда, готов отчитаться и за первый миллион.

В 1986 году, когда я вернулся из армии, был принят закон об индивидуальной трудовой деятельности. Позже предприятиям разрешили самостоятельно заниматься внешней торговлей, были приняты законы о малых предприятиях, о кооперации. Каждый из этих законов открывал передо мной совершенно новые перспективы. Я был на острие. У меня был первый номер свидетельства об индивидуальной трудовой деятельности, который я получил на консультационные услуги в Печерском райфинотделе. Потом у меня было одно из первых малых предприятий Украины, которое называлось «Центр сервиса».

В университете у нас было более 90 курсов в программе. И главное, что нас отличало – нас учили учиться.

Мы знали, как выставять аккредитивы, как открывать и подписывать контракты, какие прописывать требования, арбитражные оговорки. Мы обладали уникальными знаниями, чтобы консультировать предприятия, которые хотели выйти на внешние рынки. Это были разные предприятия – металлургические заводы, управления строительства электростанций, оборонные предприятия. Мы делали для них анализ внешних рынков, помогали заключать контракты. И брали при этом 0,5-1,5% от суммы контракта.

– *И на этих консультациях заработали первый миллион?*

– Да. Я был первым, кому университет предоставил право свободного посещения лекций. Это было очень ответственно. Потому что стоило сдать один экзамен на четверку, и ты лишался этого права. Зато на пятом курсе у меня появилась возможность купить легально заработанную «Волгу». Тогда студент на «Волге» – это было что-то из ряда вон выходящее.

– *Когда вы сами начали организовывать поставки продукции?*

– Было время тотального дефицита – лучшее доказательство неэффективности предыдущего общественного строя. Страна осталась вообще без ничего – не было мыла, стирального порошка, обуви, одежды и конфет. Шоколадных конфет не было, потому что в страну не поставлялись какао-бобы. И мы сказали фабрикам – раз вам не поставят бобы «Союзплодоимпорт», тогда мы поставим. На 10% дешевле, чем запрашивали московские дельцы. Без предоплаты, потому что мы так составим договоры, что вы сможете оплатить по факту. И уже через год география наших поставок охватывала Калининградскую, Хабаровскую, Барнаульскую кондитерские фабрики.

– *Как договаривались с поставщиками сырья?*

– Ездили в Голландию и Бельгию к крупнейшим международным поставщикам. Когда они узнавали, что у нас есть полгода опыта поставок, то были счастливы с нами работать, потому что мы открывали для них новые рынки. В 1991 году мы закупили 4% мирового производства черного перца. Потому что прогнозировали рост цен на черный перец. Потом 70% этих закупок мы перепродали на западных рынках. И эта операция принесла первый миллион долларов.

– *А кто был партнером по этому бизнесу?*

– Игорь Кононенко, Сережа Зайцев, который сейчас возглавляет департамент ВЭД Roshen. Предельно талантливый человек из простой семьи, он четыре года подряд поступал в КИМО. Я благодарен Богу, что он был рядом со мной все эти годы.

Мы обеспечивали сырьем целый ряд украинских предприятий, пока в 1992-1993 годах не начался кризис неплатежей. Фабрики перестали рассчитываться, денежные отношения сменились бартером.

Оказалось, что вся твоя прибыль находится в долгах. Тогда кондитерские фабрики вместо денег стали предлагать готовую продукцию. Мы видели, что конкурентоспособность этой продукции низка, себестоимость завышена. Предлагали красным директорам

оптимизировать структуру себестоимости. Закончилось тем, что в 1994-1995 годах мы были вынуждены брать на себя управление этими предприятиями.

– Это началось с Винницкой кондитерской фабрики?

– С нее в том числе. Когда мы приходили на Винницкую кондитерскую фабрику, у нее склады были забиты продукцией, и весь коллектив находился в отпуске за свой счет. И это не было государственное предприятие. В структуре Roshen нет приватизированных фабрик. Все фабрики были арендными, их приватизировали еще «красные директора» и трудовые коллективы. Мы приобретали их на вторичном рынке или в процессе банкротства. Люди приходили и просили – мы полгода сидим без работы, у нас нет денег.

Это только кажется, что FMCG – это внятный сектор. Половина советских кондитерских фабрик, расположенных на территории Украины, обанкротились.

– Сколько стоили тогда кондитерские фабрики?

– Десятки миллионов долларов. Это были большие деньги. За Винницкую мы заплатили \$7 млн, притом что Полтавский ГОК стоил тогда \$5 млн. Горно-обогатительные комбинаты в Донецке стоили \$5-8 млн. Только к ним никто не допускал.

– В 1993 году вы создали компанию «Укрпромвест». Как вы с партнерами распределили доли в ней?

– Открою секрет – у меня был контрольный пакет.

– Кто придумал название Roshen?

– Я придумал. Сказал жене, она меня поддержала. Я пришел на предприятие и предложил название Roshen. Все стали на дыбы, мол, это не брендовое имя, оно ничего не означает. Я спросил, а что означает Nestle? Это означает «гнездо», но ни у кого таких ассоциаций не возникает. Давайте сразу ставить перед собой амбициозные цели.

Сегодня я могу утверждать, что у нас – лучший бренд страны и самая профессиональная команда. У нас лучшие технологи Европы, лучшие лаборатории. Мы убедились в этом, посетив лаборатории лидеров европейского рынка.

– А вы интересовались историями ведущих кондитеров мира? На опыт кого-то из них ориентировались?

– Я знаю их истории. Но никто не был для нас образцом. Ни из одной компании мы не сотворили себе кумира, потому что в каждой из них видели недостатки, что-то неприемлемое для нас. Например, слишком дорогое или слишком дешевое позиционирование, технологические или маркетинговые приемы.

Никто не может сказать, что Roshen кого-то копирует. Зато я с гордостью могу сказать, что сегодня уже копируют нас.

К нам приезжала делегация европейских школьников, попросили посетить кондитерскую фабрику имени Карла Маркса. Там во дворе расположен бюст Карла Маркса. Экскурсовод спросила – знаете, кто это? Дети ответили, что это немец, который основал здесь производство конфет. Наверное, это хорошие ассоциации.

– Какую роль в становлении вашего бизнеса сыграл отец?

– В начале 1990-х мои родители жили в Бендерах. В 1991-1992 годах началась война в Приднестровье. Наш дом стоял прямо на берегу Днестра, мимо двигались танки. Дом попал под оружейный обстрел, стены в родительской спальне были изрешечены пулями. Я как человек, прошедший армию, знал, что такое война. Когда стреляют в твой мирный дом, где ты играл и впервые встречался с девушками. У тебя там расквартированы какие-то не очень трезвые люди с автоматами, которые открывают огонь на каждый шорох в городе с мирным населением. Я поехал и самостоятельно организовал эвакуацию родителей оттуда. Они стали жить на съемной квартире в Вышгороде. И тогда я предложил отцу работать у нас.

Он отвечал за координацию логистики и поставок по югу Украины и Молдове, вел целый ряд крупных промышленных предприятий. Потом занялся аграрным направлением.

– *Зачем вы стали покупать сахарные заводы? Строили вертикально интегрированный холдинг?*

– Да. Потому что в условиях тогдашнего рынка ты не мог гарантировать своевременное получение качественного сырья. Но сегодня сахарное производство не принадлежит Roshen. Это разные центры прибыли. Roshen всегда брал сахар дешевле, чем «Агропродинвест» ему предлагал. Но в Roshen всегда знали, что если доступ к качественному сырью будет затруднен, всегда можно будет обратиться в «Агропродинвест». Под Roshen на Гайсинском заводе была построена специальная технология по производству сахара для кондитерской промышленности.

Roshen не мог купить настоящее вологодское масло для Киевских тортов. Поэтому мы вынуждены были наладить его производство на Бершадском молочно-консервном комбинате. Там жесткий контроль качества входного сырья и качества технологии.

– *Зачем понадобилось судостроение? Эти предприятия тоже приобретались за долги?*

– Там тоже были долговые обязательства. Мы кредитовали завод «Ленинская кузня» под выплату заработной платы. Они были должны нам. И поскольку вернуть долг были не в состоянии, то у нас был один путь – прийти на предприятие и повысить эффективность управления. Организовали собрание работников, сказали, что хотим предложить честные деньги за акции. Мы выкупили акции. Когда пришли на завод, люди три года сидели без заказов, денег, зарплат и платежей в бюджет. Там была просто махновщина. Ты заходишь на завод, и тебе говорят, что директору лучше здесь не появляться. Подождите, а что здесь делают эти люди? Если они не получают зарплату, то на какой электроэнергии работают, где берут металл? Ну, мы их не трогаем, и они – нас. Мы сказали – нет, давайте, мы им выплатим зарплату, и они будут работать по заказам предприятия.

Мы привели заказы на завод, и он начал работать. В 1995 году у нас была программа по строительству рыболовецких траулеров. Достаточно перспективная на то время «рыбная программа». Но после изменения порядка формирования квот на вылов рыбы на Дальнем Востоке она закончилась. У нас было соглашение с Корякским национальным округом, а его лишили квот.

– *Как возникло автомобильное направление?*

– У нас были направления, по которым до определенного времени мы рассчитывали на высокие темпы роста. До кризиса 2008 года спрос на автомобили был очень большим. Поэтому мы решили заниматься не только продажами, но и производством. Невзирая на жесткое противодействие власти. «Укрпроминвест» попал в программу по предоставлению льгот автомобилестроительным предприятиям в 2003 году. По просьбе Виктора Медведчука Кучма своим указом отменил это постановление, потому что я был в оппозиции.

Несмотря на все это, в 2008 году мы построили один из самых эффективных заводов по производству автомобилей. За строительство аналогичного завода в России в 1970-х более 30 человек получили звание Героя Соцтруда. Они строили завод восемь лет, мы построили за два года без каких-либо «героев». Но как только построили завод, грянул кризис и начались проблемы. Оказалось, что переговоры о вступлении Украины в ВТО и о защите национального рынка были проведены неэффективно. В 2009 году я был вынужден выйти из состава акционеров «Богдана». Мы с партнерами обменялись акциями, я забрал акции Roshen в обмен на акции «Богдана».

– *Ситуацию с защитой внутреннего рынка еще можно исправить?*

– После нескольких лет в ВТО мы имеем право инициировать пересмотр соглашений. Это не значит, что мы можем в одностороннем порядке поднять ввозные пошлины. Есть другие механизмы, антидемпинговых и специальных расследований, которые позволяют защитить внутренний рынок при соблюдении четкой процедуры. В документах ВТО прописаны четкие правила, по которым страна может осуществлять те или иные действия. Мы предложили нашим торговым партнерам диалог. Мы готовы опустить пошлины по ряду продуктов, которые не производятся в Украине и представляют для вас интерес. В обмен на разрешение поднять пошлины по ряду чувствительных позиций. И поднялась волна проплаченных диалогов о том,

что это мое решение. Я увидел здесь конфликт интересов и предпочел не поднимать этот вопрос.

– Но вы на тот момент уже не были акционером «Богдана»...

– Ключевая позиция – общественное мнение. Неважно, Порошенко – собственник или его партнеры. Я не увидел возможности для принятия подобных решений. В то же время переговоры о пересмотре условий пребывания Украины в ВТО я считал не только возможными, но и необходимыми.

– Почему не состоялся совместный проект «Богдана» и «Укравто» в России?

– Из-за необязательности партнеров. Я не хочу сейчас ни на кого вешать ярлыки, но уверен, что проект нужно было реализовать. Я жестко бился тогда за этот завод.

Мы подписали с Васадзе документ, который обязывал нас обменяться долями. Но это не состоялось. Это была ошибка. Не моя.

– Зачем вы пошли в политику в 1998 году? Кто позвал?

– Никто не звал. Была определенная романтика. Я себя считаю романтиком, хотя и не произвожу такого впечатления. В середине 1990-х имело место засилье красных директоров, использовались разрушительные для рыночной экономики социалистические механизмы управления.

Мне еще не было 33 лет, у меня был опыт банкротства и выведения из кризиса десятка предприятий. В разных отраслях, начиная от машиностроения и судостроения, заканчивая сельским хозяйством и перерабатывающей промышленностью. Мне казалось, что люди при власти просто не знают, что делать. Если им рассказать, то решения можно будет принимать быстрее и эффективнее.

Я считаю, что многое удалось. К 1999 году я был автором ряда реформ, которые реализовывались при правительстве Ющенко. В том, что мы, не взяв ни копейки кредитов, рассчитались с задолженностью по зарплатам и пенсиям, есть частица и моего труда. Нам удалось убрать бартеризацию. Мы говорили, что нельзя принимать в бюджет платежи валенками и консервами. Большой толчок был по переговорам о вступлении в ВТО. Навели порядок на энергорынке. Электроэнергия, газ и нефть должны иметь свою справедливую цену, иначе экономика не будет конкурентоспособной. И нужно дать по рукам тем, кто играет на газовых, электроэнергетических, химических и нефтяных схемах. Я горжусь тем, что никогда не был к ним причастен. Эти схемы удалось побороть. Был прорыв, первая эффективная программа.

– Почему вы сначала пошли в СДПУ(о)?

– На самом деле не было никакого СДПУ(о). Просто мой друг Виктор Король, который был знаком с Зинченко и Плужниковым, предложил мне идти в парламент. Мол, не хочешь ли ты войти к ним в список на определенных финансовых условиях? Я был готов. Но сообщил, что баллотируюсь по мажоритарному округу в Винницкой области. И если я пройду, то буду просить, чтобы деньги вернули. Я прошел. Деньги не вернули. Из этого была раздута шумиха. Но я никогда не вступал в партию СДПУ(о).

– В одном интервью вы рассказывали, что познакомились с Виктором Ющенко, когда он был главой НБУ, а вы – главой набсовета «Ленинской кузни».

– Не совсем так. Мы с Ющенко познакомились в 1998 или 1999 году. Я уже был народным депутатом. И это было банальное поздравление с днем рождения. Когда я представился, его заинтересовали мои мысли о промышленности. Он попросил, чтобы я зашел и поделился мнением о текущей ситуации, о том, как выводить тяжелую промышленность из кризиса. Как реформировать отрасль и налоговую систему.

– Когда Кучма стал президентом во второй раз, он начал окружать себя молодыми бизнесменами. Вы входили в этот круг?

– Меня Кучма вызывал несколько раз. Первый раз я попал к нему, когда собрали всех депутатов. И он всем предложил вступить в НДП или продемонстрировать какую-то лояльность. В 1999 году мне был предложен пост винницкого губернатора. Я впервые об этом

говоря. Я спросил Кучму: «Скажите, пожалуйста, какие у губернатора будут полномочия и цели?» Кучма ответил – такие-то. Нет, сказал я, с такими правами на результат не выйдешь. Потом было предложение войти в состав правительства в качестве вице-премьера. И даже первого вице-премьера. Но это уже было в 2003 году, когда я возглавлял штаб «Нашей Украины». Я сказал, что не вижу политической возможности.

– И как Кучма реагировал на отказы?

– Было много всякого. Как ты собираешься голосовать за отставку Ющенко, спросил меня Кучма. Я ответил, что собираюсь голосовать против.

– Почему вы тогда поддержали Ющенко?

– С 1998 по 2001 год мы начали менять инвестиционный климат, имидж страны. И это было на фоне кольчужных скандалов и дела Гонгадзе. Но это решение обернулось разрушительным ударом по мне.

– В одном из интервью того времени вы говорили, что потеряли две третьих бизнеса...

– Это была цена свободы. Жить в ладу со своей совестью – для меня это принципиальный критерий принятия любого решения. Если цинично подойти к этому, то те, кто принимал подобные предложения, в итоге заканчивали потерями.

По поводу каждого решения может возникнуть целый ряд вопросов. Для чего ты пошел в политику? А почему пошел в правительство Тимошенко? Потому что считаю, что нужно объединять усилия, чтобы улучшить ситуацию в стране. С нами год никто не разговаривал. Нас не принимали в Европе, не было ни одного визита в Россию. наших моряков гнобили, арестовывали и убивали во всем мире, наших заробитчан лишали всяких социальных льгот. И нужно было без лишних разговоров браться за решение конкретных проблем. Я приехал в Москву и предложил – давайте перестанем обмениваться нотами МИДа и резкими заявлениями. У нас или у вас возникли проблемы – созвонились, договорились и решили. Мы решили проблему нот и заявлений. Подписали соглашения о признании водительских удостоверений. Решили социальные проблемы наших заробитчан в Италии. Совместно с российскими и испанскими спецслужбами провели операции по освобождению из тюрем в Конго и Сомали наших моряков. Все это было сделано, когда я был в МИДе.

– Для чего перевели все активы на личный фонд? Это была защита бизнеса?

– Мы говорим о жестких требованиях прозрачности бизнеса. Я не собираюсь прятать бизнес за какими-то непрозрачными структурами. Я публично декларирую, что эти пакеты акций принадлежат мне. Заводы, «5 канал» – за этим стоит Порошенко П.А. – физическое лицо, учредитель фонда. Фондом управляет управляющая компания. И я хотел бы, чтобы все политики действовали точно так же. Мы являемся крупнейшим налогоплательщиком отрасли. Не потому что глупее, а потому что понимаем социальную ответственность бизнеса. Если мы так платим налоги, то у меня есть право требовать у других. И у вас, уважаемые народные депутаты, которые получают матпомощь для минимизации единого социального налога, рука не дрогнет?

Низкая конкурентоспособность Украины связана с плохим управлением не только в государственном, но и корпоративном секторе. Именно поэтому моя позиция – быть прозрачными.

– Почему не было прорывных реформ в 2005-2006 годах?

– Были огромные надежды, связанные с событиями Оранжевой революции, и конкретные люди, которые их не оправдали.

– И ваш конфликт с Тимошенко...

– Не было этого конфликта – посмотрите мои заявления о Тимошенко. Были люди в окружении Тимошенко, и, к сожалению, Ющенко, которые в силу некомпетентности или прямого интереса стремились создать образ врагов, с которыми они боролись. Потому что без этого они были просто не нужны.

Но я не могу сказать, что ничего не было сделано. Были заявления о 3000 предприятий, которые должны быть возвращены в госсобственность. В том, что эта реприватизация не

состоялась, есть и заслуга Порошенко. Это были долгие переговоры. На каком основании вы будете это делать? Вот, есть 41-я статья Конституции – она действует в военное время, когда государство может забрать лодку, если военные части пересекают реки. Но государство не имеет права просто так забрать предприятие. Если мы говорим о «Криворожстали», для начала предложите нынешним владельцам доплатить. Так и было сделано – первым собственникам была предложена справедливая цена. Они отказались, и был объявлен новый конкурс.

Если говорить о социальном аспекте... У меня директор Винницкой кондитерской фабрики Виктор Кириллович Богуславский в 2002 году вышел на пенсию. Я попросил его принести мне свою пенсионную книжку. Вы знаете, какой была пенсия у директора, имеющего 45 лет стажа? В 2002 году – 72 гривны. В 2004 году средняя пенсия составляла 118 гривен, в 2005 году – 542 гривны.

– *Бизнес ожидал, что сюда придут инвестиции...*

– В 2005-2006 годах инвестиций пришло больше, чем за все предыдущие годы независимости Украины. Да, инвестиции пришли в банки, но следом за банками пришли бы и в другие отрасли. В августе 2005 года была нулевая задолженность по возмещению НДС – это был единственный период в истории Украины. Это тоже инвестклимат. Количество построенных квартир и продажи автомобилей выросли в разы, зарплаты росли, появился средний класс, включая офисный планктон. Страна изменилась.

– *Но не так, как Грузия...*

– Да, ожидания были больше. Что поставляет Украина на экспорт? Любой школьник ответит: металл, химия и зерно. Грузинская экономика более диверсифицирована. И ситуация с Боржоми, когда запрет импорта ударил по самой России. Это же класс!

Так же в Польше. Польша поставляет на экспорт все. И это лучшая антикризисная программа польского государства.

– Ваш банк «Мрия» был продан дешевле, чем другие банки. Почему вы поспешили его продать за \$70 млн?

– Я собирался на парламентские выборы в 2006 году и понимал, что не могу позволить себе рисковать вкладчиками. Я могу защитить себя и нести ответственность за промышленные предприятия. А банк – это бизнес, который можно разрушить за день. Тем более, против меня подобные технологии уже применялись. Поэтому было принято решение продать банк. Не в лучшее время. После продажи «Авалы» мультипликаторы резко возросли. Наша сделка была зафиксирована до этого. Мог ли я соскочить? Мог. Аналитики говорили, что это неправильное решение – продавать за \$70 млн бизнес, который стоит \$150-200 млн. Советовали в судебном порядке отменить сделку. Но я решил этого не делать, не жертвовать репутацией.

Потом от покупателя банка мы получили такие кредитные линии, которые компенсировали не полученную прибыль.

– Почему вы не пошли на парламентские выборы в 2007 году?

– Потому что считал, что пребывание в том составе парламента не сделает чести никому. В списке «Нашей Украины» было много людей, с которыми мне не хотелось бы ассоциироваться. И я счастлив, что моя интуиция меня не подвела.

– У вас нет обиды на «оранжевую» команду? Они обещали вам самые разные должности, но не выполнили своих обещаний...

– Есть важный момент. Не Порошенко просился стать премьером, главой НБУ, спикером, вице-спикером. А Порошенко обещали и предлагали. Я никогда ни за одну должность не боролся и бороться не буду. А то, что предложения поступают с завидной регулярностью, тешит мое самолюбие.

– *Поход в правительство Азарова сильно ударил по вашему имиджу. Почему вы туда пошли?*

– Если надо принести имидж Порошенко в жертву, чтобы изменить инвестиционный климат, то нет вопросов. Бальцерович в Польше – это ругательное слово. У каждого свои роли и свой крест.

Вспомните, на каком фоне я пошел работать министром экономики. Исполняющий обязанности министра сделал заявление о дефолте и реструктуризации долга. Кредитные рынки закрыты, и непонятно, куда идти. В разгаре сырная война – Россия не пускает продукцию на \$500 млн на наш ключевой рынок. Не продлены трубные соглашения, проблемы с госзакупками.

И ты должен решить все эти вопросы. Договориться с Россией, получить квоту на трубы. И при этом тебе ставят задачи, с которыми ты, возможно, и не согласен. В 2012 году перед выборами стояли две задачи – стабильность цен и валютного курса. Курс – любой ценой. И с этой точки зрения мы видим блестящий успех.

Я горжусь тем, что мой голос на заседании Кабмина звучал чаще других. И когда я выступал против – прислушивались и вопросы снимались. По законам о госзакупках, по вопросам непрозрачной приватизации.

– *Сейчас у вас есть политические амбиции?*

– Безусловно, есть.

– *Стать президентом?*

– Это вы сказали. Я не рвусь ни к какой должности.

– *Но вы снова стали народным депутатом...*

– Нужно находить себе мотивацию что-то делать. В 2007-2008 годах, когда меня спросили, почему я не пошел в парламент по спискам, я пообещал идти в депутаты, если будут мажоритарные выборы. Когда я в 2007 году начал строить фонтан в Виннице, меня спрашивали: вы строите, потому что хотите идти в депутаты? Я отвечал, что я – противник мажоритарных округов. Но если они будут, буду баллотироваться в парламент.

Когда Янукович позвал меня к себе и предложил должность министра экономики, он обещал ее до 2015 года. Я ответил, что у меня есть два условия. Первое – мы должны идти в Европу. Для этого вы должны освободить Тимошенко и Луценко. Если вы их хотите освободить – скажите мне об этом. Я готов наступить на горло собственной песне и имиджу. И возможно, лучшего человека, который «продаст» Европе это решение, вам не найти. И второе условие – я буду у вас до выборов. На выборах я уйду, потому что пообещал идти в депутаты.

– В прошлом году ходили разговоры, что Roshen продается.

– (Улыбается.)

– *К вам ходят потенциальные покупатели?*

– Ходят. Но родина, Roshen и принципы не продаются.

<http://forbes.ua/business/1351754-petr-poroshenko-s-timoshenko-u-menya-ne-bylo-konflikta>

Депутаты предлагают признать плательщиками единого взноса женщин, находящихся в декрете **"Факты и комментарии"**

Народные депутаты Украины Людмила Денисова, Андрей Павловский и Михаил Хмель предлагают парламенту установить норму о признании плательщиками единого взноса лиц, женщин, которые находятся в отпуске и получают пособие по беременности и родам.

Об этом говорится в проекте закона № 28813 "О внесении изменений в некоторые законы Украины относительно усиления социальной защиты граждан, которые получают пособие по беременности и родам и по уходу за ребенком до достижения им трехлетнего возраста".

В частности, предполагается предоставить право застрахованным лицам на зачисление в страховой стаж периодов нахождения в отпуске по беременности и родам и в отпуске по уходу за ребенком до достижения им трехлетнего возраста и включить их в перечень лиц, подлежащих общеобязательному государственному пенсионному страхованию.

Поэтому законопроектом предлагается признать плательщиками единого взноса из числа работодателей, выплачивающих помощь таким женщинам.

Документом предлагается включить в страховой стаж период нахождения в отпуске по беременности и родам и в отпуске по уходу за ребенком до достижения им трехлетнего возраста как периода, за которые уплачены страховые взносы исходя из минимального страхового взноса.

Кроме этого предусматривается дополнить перечень лиц, подлежащих общеобязательному государственному пенсионному страхованию женщинам, находящимся в отпуске по беременности и родам и получающим соответствующую помощь.

Согласно прогнозам нардепов, принятие законопроекта будет способствовать улучшению уровня социальной защиты граждан путем обеспечения реализации их права как застрахованных лиц на получение надлежащих размеров выплат, помощи и пенсий.

<http://fakty.ua/news/127542-nardepy-predlagayut-priznat-platelcshikami-edinogo-vznosa-zhencshin-nahodyacshih-sya-v-dekrete---zakonoproekt>

Інтернет-ЗМІ

Володимир Литвин: «Третьої сили немає і не буде»

Новости Украины – From-UA

Про проблеми сьогодення у політичному, економічному та соціальному середовищі країни, про наболілий „український вибір” – до кого врешті приєднатися та кому ми потрібні, про незасвоєні уроки історії та неминучі наслідки для нас розповів в ексклюзивному інтерв'ю екс-спікер Верховної Ради України, народний депутат VII скликання, член Комітету ВРУ з питань національної безпеки та оборони Володимир Михайлович Литвин.

Новости Украины – From-UA: - Володимире Михайловичу, чи подобається Вам таке життя, яким нині живе Україна? Що саме подобається? Що не подобається? Яким, на Вашу думку, воно має бути?

Володимир Литвин: - Не можна гнівити Бога, бо ми не знаємо, яким би могло бути життя, я маю на увазі у гіршому плані, особливо із нашими успадкованими історичними вадами. Звичайно, ми всі відчуваємо і розуміємо, що життя має бути кращим. За великим рахунком в абсолютної більшості людей немає підстав демонструвати і оптимізм. Останні тижні я фактично провів на окрузі, особисто по районах прийняв сотні людей. А це говорить про те, що люди не йдуть на такі зустрічі, коли їм добре і у них немає проблем. Спілкуючись з ними, перебираючи на себе їхні болі, тривоги, розчарування, мимоволі насичуєш себе негативними емоціями й настроями. А разом з тим вони живуть, працюють, чесно кажучи, виживають, пристосовуючись до ситуації, думають про себе, про свої рідних, переживають про своїх дітей та онуків.

Звичайно, ми мали і маємо усі підстави стверджувати, що наше життя мало б бути більш успішним. Тим більше, що, наприклад, у сусідній Польщі демонструють динаміку, хоча у них економічна ситуація на старті була гірша, ніж в Україні. Люди, які живуть поруч із білоруським кордоном, також вважають, що там більше стабільності і передбачуваності. Можливо, спрацьовує наше одвічне українське «у сусіда хата біла, у сусіда жінка мила» – що усе у сусіда краще. Але я думаю, що ми всі за великим рахунком відповідальні за те, що й досі перебуваємо у транзитному стані, на півдорозі від попереднього минулого. Ніяк не можемо стати на шлях, який би дав виразну перспективу. Багато чого у цьому плані потрібно змінювати і, якщо хочете, ламати. Але у нас, якщо ламати, то завжди це виходить через коліно. Стійка недовіра між суспільством і владою – одна із ключових причин нашого невизначеного сьогодення.

- Іноді мимоволі ловиш себе на думці, що ламання стереотипів у людей дійсно б пішло б на користь і народу, і державі... А як думаєте Ви?

Володимир Литвин: - Знищити все до останку, а потім почати будувати з чистого аркушу – це дуже складно. Радикальні перетворення можна було здійснювати на зорі незалежності, коли у нас був значний запас виживання, коли мали багато чого, нагромадженого попередніми поколіннями. Тоді був і запас суспільної міцності, люди жили надією, що станемо цивілізованою країною і народом. Але цей період минув в балачках і протистояннях. Втратили дуже багато.

І зараз будь-які перетворення, які називають реформами, у людей викликають відразу. Тим більше, що в теоретичному плані вони вибудовуються за хрестоматійними лекалами і водночас не враховують суспільний стан та той факт, що наші люди живуть відчуттям патерналізму (мовляв, держава все дасть і усім забезпечить), що люди прихильні до махрового популізму.

За великим рахунком, країна не працює, живе в очікуванні благ, які щедро обіцяють політики перед виборами. У нас за всі ці роки, як мені здається, не відбулося серйозної розмови: у якому стані перебуваємо? Які є можливі альтернативи? І що дає кожна альтернатива? Не говорили, що будь-які здобутки вимагають самообмежень, титанічної праці і згуртованості. На превеликий жаль, до такої розмови не доходило, оскільки політики звично здобували голоси на заклинаннях і солодких обіцянках.

Коли на зустрічах з людьми кажу, що потрібно працювати, розумію, що втрачаю підтримку. Люди старшого покоління зазвичай погоджуються із цією тезою, а молодь каже: нас запевняли, що зарплата буде 1000 євро, а пенсія – 500 євро. Нічого не потрібно робити, держава – це дійна корова, яка забезпечить усіх. Відтак ти змушений йти або всупереч загальним настроям, або розуміти, що повинен підлаштовуватись під них.

Та як правило, після виборів людей очікує величезне розчарування. Наприклад, під час виборів говорили про те, що нам потрібно змінити систему передачі майна у спадок, бо вона забюрократизована, потребує величезних витрат людей. Уявіть собі, держава жодним чином не допомагала будувати сільський будинок, а сьогодні, щоб оформити усі документи на передачу нерухомості у спадок, потрібно заплатити до 10 тисяч гривень. Те майно у далекому поліському селі навіть не коштує цієї суми. Прийняли відповідне рішення, що цю роботу будуть виконувати сільські ради. Проголосували закон – після виборів його заблокували, оскільки існує вузька група людей, які живуть за принципом „ми не сеєм, не пашем, не строєм – ми гордимся общественным строєм”. На людях заробляють величезні кошти.

Друга проблема – ціна молока. Гривня шістдесят не варта того, щоб утримувати корову. Прийняли рішення підняти ціну до двох гривень двадцяти копійок – звісно застрайкували переробники. Та люди вітали таке рішення, мовляв, хоч щось буде – після виборів його забули.

І перераховувати такі проблеми можна безкінечно. У людей опускаються руки, вони опиняються віч-на-віч із бюрократією. Щойно отримав довідку про те, скільки потрібно заплатити, щоб отримати земельний пай в оренду. Орендатор не зможе взяти пай в оренду, якщо не заплатить за селянина необхідні суми або тоді він просто не буде сплачувати селянам за земельний пай. Ми на цьому втрачаємо, а заробляють певні структури, якими обставлені міністерства і відомства.

Скажімо, реформа охорони здоров'я або те, що нею називається. В ідеалі правильно, коли ми не фінансуємо ліжко в лікарні, адже довкола нього нічого не має, причому умови бажають значно кращого. Але разом з тим потрібно створити ці умови, показати людям, що те, що пропонується – це краще, якісніше, і люди самі потягнуться до такого. А що зробили? Усе перевели у районні центри, опорні пункти швидкої медичної допомоги ліквідували. Тепер в сільській місцевості швидка медична допомога до пацієнта повинна діставатися протягом 20 хвилин, а у місті – протягом 10-ти. Я ставив питання представникам влади з цього приводу: якщо від райцентру до місця призначення 40-60 кілометрів, дороги немає, і якщо є бензин в машині, вона в кращому випадку приїде через дві години, коли людина з інсультом або з інфарктом уже відійде в інший світ. Навіть якщо швидка і прибуде до людини – то це буде «уазик», в якому із медичного обладнання є тільки брезентові носі. Та коли людину покладуть на ці носі і доведуть, то допомога вже теж буде не потрібною.

А в ідеалі – все правильно: зробити диспетчерські пункти, щоб незалежно від районів, якій бригаді швидкої ближче, та і виїжджає. Щоб вони працювали для людей, а не для району. Але для того, щоб це запрацювало, потрібно, ще раз підкреслю, спочатку створити умови та показати їх людям. Повірте, вони будуть іти туди, де можна отримати кращу медичну допомогу.

Реформи – це коли ситуація в тій чи іншій сфері змінюється на краще. А ми кажемо, що реформи – це дуже болісно і потрібно почекати, починаємо хірургічним способом видаляти задавлені хвороби, діючи за принципом «той, хто виживе, той продемонструє, що може жити у суспільстві майбутнього».

- Володимире Михайловичу, свого часу під час виборів Ви презентували так звану «третю силу». Нині в українському політикумі її немає. Начебто це сталося в рамках політичного структурування і начебто це добре. Але парламентська криза і жорстке протистояння між владою і опозицією говорить про те, що «третьою силою» була б дуже доречна. Що Ви думаєте про це?

Володимир Литвин: - Я не схильний говорити про те, що у нас тільки зараз криза, бо ми перманентно живемо в умовах кризи. Для нас це вже звичний стан, нормальне середовище існування. Сьогодні насправді не стільки жорстке протистояння між владою і опозицією, скільки відбувається загострена боротьба за владу. Борються не проти влади, хоча про це говорять, а борються за владу в тому об'ємі з тими її вадами і з тими її принадами.

А чому так захоплено борються? Так чи інакше, болісно, з відступами Україна йде в напрямку суспільства, де буде приватна власність, прозорість, де все-таки буде утверджено верховенство права. І тоді не можна буде розпоряджатися країною в ручному режимі. І через те йде така затята боротьба і водночас відбуваються кулуарні домовленості опозиції з владою. Щоб отримати владу – потрібно мати фінансові ресурси. А вони будуть тільки тоді, коли ти будеш таврувати владу і в домовлений час вести перемовини і пояснювати суспільству: нічого особистого – це політика. На 2015 рік величезні ставки, бачимо велику зацікавленість з боку різних країн щодо результатів майбутньої виборчої президентської кампанії. Зараз активізується чергова фаза боротьби за Україну.

А третьої сили немає і не буде. Ті люди, які натягують на себе цю ковдру, – це все те, що вже було: бажання захопити і привабити людей термінологією. І це вже фактично не спрацьовує. Нам потрібно здорова консервативна ідеологія, яка б рахувалася із традиціями українського суспільства і давала менше приводів для тривоги. Українці (в політичному контексті) хочуть мати визначеність, нормальне життя, їх не дуже влаштовує перманентна виснажлива боротьба. Вони хочуть, щоб рахувалися з їхньою індивідуальністю.

У нас так складається, що влада випромінює оптимізм і завжди на всіх етапах демонструє впевненість і вимальовує перспективу. А люди, як правило, мовчки із цим не погоджуються, вони насторожені і готуються до гіршого, щоб про всяк випадок убезпечити себе від ще гіршого. Це є одна із наших особливостей. Сьогодні ми повинні говорити про незасвоєні уроки минулого. Чому Україна не може відбутися? Чому в Україні не може відбутися парламентаризм? Минуле має стати лабораторією для сучасного.

<http://www.from-ua.com/politics/c7f5d088f320e.html>

"Регіонал" пропонує українцям підвищення квартплати **Українська правда**

"Регіонал" пропонує брати з власників квартир по 50 копійок за кожен квадратний метр житлової площі.

Про це йдеться у законопроекті № 2948 від 29 квітня 2013 року, автором якого є "регіонал" Євген Морозенко.

Проектом закону передбачається внесення змін щодо створення і використання корпоративних амортизаційних депозитних рахунків житлових будинків.

"Нормами діючого законодавства не передбачено залучення додаткових коштів на утримання і ремонт житла за рахунок інших джерел фінансування, а тому пропонується внести до них відповідні доповнення", - сказано в обґрунтуванні необхідності прийняття акта.

У пояснювальній записці до документу сказано, що метою законопроекту є законодавче забезпечення порядку формування корпоративних амортизаційних коштів, як додаткових інвестицій на утримання і ремонт житлового фонду.

"Ці кошти пропонується створювати за рахунок балансоутримувача житлових будинків, а також внесків власників і мешканців квартир та жителів гуртожитків з використанням їх за прямим призначенням - на благоустрій і ремонт будинків, гуртожитків, індивідуальних квартир та їхніх інженерних мереж", - сказано у записці.

<http://www.epravda.com.ua/news/2013/05/13/374395/>

Дорогу до Верховної Ради тимчасово перекриють *ГолосUA*

З 10 до 19 травня в Києві вулиці Михайла Грушевського та Івана Мазепи (від вулиці Шовковичної до площі Слави включно) будуть перекриті.

Про це повідомляє прес-служба КМДА.

Причиною стали ремонтні роботи для заміни асфальтобетонного покриття.

Так, на цій ділянці дороги передбачене часткове обмеження руху транспортних засобів в обох напрямках.

Також з 17 до 19 травня рух транспорту в обох напрямках на вулицях Михайла Грушевського та Івана Мазепи, на час укладання асфальтобетонного покриття на всю ширину проїзної частини, буде заборонений.

Щоб уникнути ускладнень у дорожньому русі Державтоінспекція пропонує водіям транспортних засобів скористатися об'їзними маршрутами руху, а саме:

Європейська площа - Володимирський узвіз - Боричів узвіз - Набережне шосе;

Петрівська алея - Паркова дорога - Дніпровський спуск - Набережне шосе;

бульвар Дружби Народів - площа Героїв Великої Вітчизняної війни - вул. Староноводницька - вул. Кутузова - бульвар Лесі Українки.

Автомобілістів просять з розумінням поставитися до тимчасових незручностей, планувати свої маршрути з урахуванням зазначених обмежень та дотримуватися ПДР.

http://ua.golos.ua/incident/13_05_13_dorogu_k_verhovnoy_rade_vremenno_perekroyut

Блоги

Ігор Єремєєв «Як припинити політичні профанації з приводу свята Перемоги» *pravda.com.ua*

9 травня – день великої перемоги людства над фашизмом. Це є незаперечним, історичним фактом. Але в сучасній Україні бездарні політики примудрилися перетворити цю історичну дату в політичну профанацію.

Події, що відбулися вчора в Тернополі – доказ того, що тільки політики несуть відповідальність за те, що ветерани ВВВ під час акції комуністів "Парад переможців", змушені були рухатися в оточенні бійців "Беркуту".

Чи розуміють сучасні комуністи, що вони спекують лозунгами і віком ветеранів, груди яких в орденах за дійсно пролиту кров?! Що саме вони – комуністи – знову змушують цих людей прощтовхувати ідеологію, від якої відмовилось все прогресивне людство планети. Ідеологію, яка омита ріками крові мільйонів невинно загублених життів.

Є лише два варіанти, які здатні зупинити ці деструктивні процеси в нашому суспільстві. Перший- політики мають зрозуміти всю хибність тактики, яка будується на антагоністичних настроях у суспільстві. Але цей варіант, на мою думку, з огляду на сучасний український політикум, є малоймовірним. Другий – ми повинні як це зробила сучасна Німеччина, раз і назавжди заборонити символіку та ідеологію, завдяки якій були знищені десятки мільйонів життів. І для сучасної України – це радянська символіка. Найголовніше – треба донести історичну правду молодому поколінню про те, що саме криється за цією ідеологією і що вона в собі несе.

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/eremeev/518cc762bc98c/>

Оксана Калетник: «Об евроинтеграции без грима корреспондент.net

За «красивыми рассказами» евроинтеграторов нет ни одной конкретной цифры, ни одного примера, которые бы продемонстрировали преимущества вступления Украины в ЕС.

Украинское общество привыкло к тому, что ему все время рассказывают о каких-то европейских ценностях, к которым нужно присоединиться. Но за «красивыми рассказами» евроинтеграторов нет ни одной конкретной цифры, ни одного примера, которые бы продемонстрировали преимущества вступления Украины в ЕС. Предпочитают они молчать также о том, что ради призрачной цели нам предлагают принести в жертву семейные ценности.

Под соусом «евроинтеграции» на рассмотрение парламента был внесен законопроект № 2342 «О внесении изменений в некоторые законодательные акты относительно предотвращения и противодействия дискриминации в Украине», которым в частности предлагается дополнить статью 2-1 Кодекса законов о труде положением об обеспечении государством равных трудовых прав граждан, независимо от их сексуальной ориентации. Но в законодательное поле будет введено не только понятие «сексуальная ориентация», а также намерение «дискриминировать» по сексуальному признаку. Любой неосторожный взгляд при желании можно будет расценить как такое намерение, а значит, это станет поводом привлечь человека к ответственности. Как и любое замечание на эту тему, например, во время проповеди или телевизионной передачи. Что уж там говорить об акциях, на которые выходит молодежь, протестующая против гей-парадов.

И презумпция невиновности в таких случаях уже не сработает. Человек будет априори виноват, ему придется доказывать, что он не хотел никого дискриминировать. А выиграть суды и отстоять свою правоту в подобных спорах, как показывает опыт европейских стран, практически невозможно. Например, 43-летний британец Роберт Хэй был отстранен от преподавания в Deptford Green School после того, как назвал грехом гомосексуальные отношения, отвечая на вопрос своих 11-летних учащихся.

После этого преподавательское агентство без объяснения причин наложило запрет на ведение им преподавательской деятельности в любой школе. Отстоять свои права в суде британец так и не смог, хотя прошел все возможные инстанции, вплоть до Верховного суда.

За привязанность к традиционным семейным ценностям пришлось отвечать перед законом и гражданину Франции Франку Талле. Он был задержан полицией во время пикника в Люксембургском Саду в Париже. Причиной задержания стала его футболка, на которой изображена традиционная семья: держащиеся за руки мать, отец и двое детей.

После допроса, длившегося около часа, в полиции заявили, что ношение футболки с подобным изображением «аморально». Дело в том, что такие же футболки одевали участники демонстрации, протестовавшие против легализации однополых «браков». Полицейские решили, что задержанный ими мужчина является участником незаконных протестов.

Законопроект, который предложен на рассмотрение парламента, выписан таким образом, что под предлогом «защиты от дискриминации» представители сексуальных меньшинств смогут требовать право не только на любую работу, но и на усыновление детей, проведение в школах учебных программ по популяризации среди учащихся однополых отношений.

Готово ли украинское общество к пропаганде лесбийской любви, гей-парадов, так называемой «свободной любви»? Это совершенно чужие для нашего народа идеи и разрушительные для сознания нации явления! Давайте признаем, что нас с традиционной семьей и традиционным укладом жизни, где основными ценностями являются любовь, нравственность, патриотизм, уважение и вера, - в Европе не ждут!

Сегодня в обществе искусственно нагнетается истерия, чтобы появился страх кого-то дискриминировать, на кого-то не так посмотреть, что-то ни то подумать или сказать. На самом деле нет никакой дискриминации – это мифологема, которая создается, чтобы изменить законодательство.

Ситуация парадоксальная. Законопроект, который имеет отношение к правам и свободам абсолютно всех граждан, не был вынесен на общественное обсуждение. В пояснительной записке говорится, что он такого обсуждения не требует вообще!

Кстати, на голосование этот законопроект решили поставить тогда, когда в стране проходит Всеукраинская неделя семьи. Вот такое странное совпадение.

Мне будет интересно посмотреть, как за этот вопрос будет голосовать Партия регионов. Все хорошо знают, что на выборах регионалы получали серьезную поддержку со стороны православной церкви и ее прихожан! Мне интересно, что после этого голосования будут говорить своим православным избирателям, для которых все эти однополые браки не просто неприемлемы, но является смертным грехом.

Также хочу посмотреть на так называемых патриотов, которые все время говорят об улучшении демократической ситуации, а на самом деле являются предателями и дезертирами! Неужели псевдодемократы, голосуя за свободу и равенство в обществе геев и лесбиянок, надеются справиться с вымиранием нации, с их помощью увеличить рождаемость и поднять духовность?

Убеждена, что поднимать дух единства украинцев нужно не такими методами. Изначально украинцы почитали отца и мать, повиновались их воле, к родителям обращались на «Вы», а полноценная семья была для молодежи авторитетом. Сегодня, когда наше молодое поколение стоит перед множеством соблазнов и пропагандой вседозволенности, нам нужно воспитывать в детях именно семейные ценности - любовь и взаимное уважение супругов, поддержку и заботу, уважение к старшим поколениям, служение любящего сердца ради блага каждого. Только когда наши дети будут устойчивыми в своих моральных убеждениях, тогда мы начнем выздоравливать как нация и быть едиными.

http://blogs.korrespondent.net/business_blogs/blog/nataliagklymenko/a106848

Олександр Бригинець «Яценюк і Балога погодилися врятувати Т. Шевченка з психлікарні» *кореспондент.net*

Вони звернулися до голів фракції «Фронт змін» та «Єдиний центр» Хотинської міської ради...

Яценюк та Балога, на моє прохання, звернулися до голів фракції «Фронт змін» та «Єдиний центр» Хотинської міської ради з проханням переглянути рішення ради, яким вона встановила пам'ятник Т. Шевченку на території психоневрологічного будинку-інтернату.

Тільки безвідповідальні і недалекоглядні політики могли дозволити собі прийняти таке рішення стосовно увічнення пам'яті однієї з ключових персон української історії – Т. Шевченка. Я не сумніваюся, що політичні сили, які очолюють Яценюк та Балога зроблять все можливе, щоб скасувати це рішення, але дивно вже те, що таке рішення могло бути прийняте. У депутатів Хотинської міської ради, як то кажуть, не спрацювали запобіжники, і в ім'я якихось незрозумілих інтересів вони знехтували інтересами нашої держави – її історією і культурою.

Нагадаю, депутати Хотинської міської ради під час 17-ї сесії 6-го скликання, прийняли рішення встановити пам'ятник Тарасові Шевченку, який минулого року було передано місцевій громаді, в Хотинському психоневрологічному будинку-інтернаті. Своє рішення депутати

мотивують тим, що через невеликі розміри пам'ятника його недоцільно розташовувати на вулицях міста, бо він дисонуватиме з більшими за розміром пам'ятниками Хотина.

<http://blogs.korrespondent.net/celebrities/blog/14k/a106849>

Телебачення і радіомовлення

68 років минуло з часу Великої війни на нашій землі

"Студія "1+1", ТСН-Тиждень

Алла МАЗУР, ведуча: 68 років минуло з часу Великої війни на нашій землі. Тим хто закінчив її зі зброєю роках хоча б у свої 18 зараз вже під 90. На вулицях їх побачиш рідко. В чергову річницю перемоги в Україні знову пішли в рукопашну: з міліцією, димовими шашками, криками та образами. І як правило без справжніх учасників тієї війни. Це було не так брутально як два роки тому у Львові. Але враження для решти світу ми створили. Чому ж політики знову підіграли настрої своїх виборців і не зупинили їх ні заклики влади ні визнаних опозиційних лідерів з-за ґрат? Ольга Кашпор продивилася до картинок 9 травня.

Ольга КАШПОР , кореспондент: Аматорський театр у центрі Львова. І свободівці пояснюють, переходим свою історичну правду про день перемоги. Глядачів не багато. На пагорбі Слави у цей день публіки значно більше. Дійство яке потрапить у вечірні новини розгортається саме тут. Місцева влада про всяк випадок заборонила 9 травня будь-які акції, свободівці вийшли пильнувати щоб ніхто не підняв червоний прапор. Ось ця жінка-подрознювач, таки принесла. Пронести прапор у піку свободівцям примчав на пагорб Слави головний прогресивний соціаліст Львова. Тернопіль. Кому свято, а кому і прийомний день. Депутати свободівці біля вічного вогню запланували зустріч із громадянами. Щоправда приймають не всіх, тих що з червоними прапорами відсилають подалі. Втім демонстрація рухається, дорогу розчищає армія спец призначенців. Міліція з комуністами, бо їх акція дозволена, пояснюють люди у формі.

МІЛІЦІОНЕР: "Є заявка про проведення заходу, подала комуністична партія України"

СВОБОДІВЕЦЬ: " В мене заявка на прийом громадян. Чому ви нас, державних мужів не захищаєте?"

Ольга КАШПОР , кореспондент: Словесна перепалка переходить у рукопашну. Тих хто перешкоджають колоні, тягнуть в автозаки. Недоторкані рвуться у бій. І стають доторканими. Доки міліція і свободівці змагаються, комуністи мітингують. Намічалася кориди і в Івано-Франківську. Щоправда тут прихильники і противники радянської символіки так і зустрілися, між ними став Беркут проривати ж кордон, ніхто не взявся. На сході і в центрі країни червоним прапорам жодного опору, навіть у Дніпропетровську та Києві, де за результатами останніх виборів, є чимало прихильників "Свободи" настроїв комуністам ніхто не псував. Географії протестів свободівці пояснюють так: допомагали міліції лише там, де було необхідно"

Руслан КОШУЛИНСЬКИЙ, народний депутат, ВО "Свобода": " Сприяли, спонукали і допомагали"

Ольга КАШПОР , кореспондент: Як політичний шпагат трактує вибіркові виступи "Свободи" політолог Вадим Карасьов

Вадим КАРАСЬОВ, політолог: " У "Свободи" так, є свій базовий електорат який знаходиться в західних регіонах України. Але не забуваємо, що за "Свободу" голосувало багато і на сході і на півдні країни, і в центрі України. І "Свобода" як раз хоче зберегти цей електоральний потенціал".

Ольга КАШПОР , кореспондент: Інші партії також використали 9 травня щоб нагадати про себе виборцям, - каже Карасьов. Комуністи традиційно навкідках простих солдатів підносили вождів. Депутат регіонал Вадим Колісниченко відзначився у Севастополі. Вийшов до преси у формі офіцера червоної армії. Пояснив, на противагу західній Україні, де символи перемоги зневажають. Оцінити красу гри, глядачі виборці мають згодом.

Вадим КАРАСЬОВ, політолог: " Розгортаються не політичні війни. а політичні катери, які розраховані на певні верстви електорату, видобування номеру".

Ольга КАШПОР , кореспондент: Єдині від кого не варто очікувати овацій, ветерани які пройшли війну. Їх лишилося зовсім не багато, і до перетягування прапору вони вже ставляться філософськи.

ВETERAN: "Нормальная атмосфера, я с читаю что нормально, для нашей области и для нашего города".

ВETERAN: "Мы ж в свободном государстве живем, каждый выражает свое мнение"

ВETERAN: "Воював не за прапор".

Сьогодні в Україні святкують день Матері *ICTV, Факти тижня*

Інна ШЕВЧЕНКО, ведуча: Сьогодні в Україні святкують день Матері. Це свято походить від давньогрецького культу матері. З давніх-давен весняними днями влаштовували містерії по всій малій Азії. Пізніше із 17 по 19 століття у Великобританії почали відзначати Материнську неділю – кожної четвертої неділі Великого посту. А у США День матері вперше публічно оголосили 1872-го року, але лише у 1910-му офіційно закріпили. Тоді ж ідею перехопив Союз українок у Канаді. І вже 1928 року почав відзначати. А через рік свято перебралося до української Галичини. Але по всій Україні офіційно воно прижилося лише чотирнадцять років тому. Тож, сьогодні всі українці мають нагоду іще раз висловити мамам свою ширю любов. На святкуванні у Ботанічному саду у столиці побував Тарас Захаров.

Дівчинка: «Заради неї я готова перевернути гори!».

Дівчинка: «Красивая, добрая, ласковая, нежная».

Хлопчик: «Я піду додому і буду там... Мамі зроблю святкову вечерю».

Тарас ЗАХАРОВ, кореспондент: Мами, матусі, матері – усі найкращі слова лише для них. Із взаємністю.

Жінка: «Нічого найкращого на світі немає, ніж діти».

Тарас ЗАХАРОВ, кореспондент: Серед щирих і наївних подарунків – малюнки аквареллю та крейдою на асфальті. А ще любов до матерів у квітах, висаджених власноруч.

Марина МАРТИНЕНКО, учениця ліцею: «Ми саджаємо на честь їх квіти, щоб їй було приємно... Вона дуже красива. І разом із нами вона щаслива – із нашою сім'єю».

Тарас ЗАХАРОВ, кореспондент: Учасники свята пишаться: кожна посаджена гвоздика додасть 10 років добробуту українській мамі – хранительці сім'ї, наставниці й подрузі.

Ольга ГЕРАСИМ'ЮК, мати та співорганізатор свята: "Вона дуже багатолубна, в неї величезне серце, вона вся створена з серця. Мені здається, що це суцільне серце. Це мама, яка любить свою дитину до старості».

Тарас ЗАХАРОВ, кореспондент: Щодня вітати й дякувати матерям закликає посол Євросоюзу в Україні і батько десяти дітей. Каже, сім'я – найдорожче, мама - її душа.

Ян ТОМБІНСЬКИЙ, посол Євросоюзу в Україні: «Нужен День матери каждый день! Сколько времени мать пылнует детей!».

Тарас ЗАХАРОВ, кореспондент: А в сім'ях, де дітки з особливими потребами, на плечі матері лягають не лише банальні побутові клопоти. Та якщо, попри все, в очах жінки не гасне вогник, то їй особлива шана.

Ірина ТИЩЕНКО, мати дітей з особливими потребами: "Просто щаслива людина на цьому білому світі. В наш час наші жінки вспівають всьо – і на себе, і на діточок!».

Дівчинка: «Щастя, здоров'я! Чтобы она не болела, и чтобы у нее было всегда все хорошо!».

Тарас ЗАХАРОВ, кореспондент: А ще діти й матері сподіваються, що свято сімейної радості не закінчиться одним днем, а стане щоденністю. Сьогодні ж хороша нагода про нього нагадати, а головне – засвідчити вкотре свою любов.

Хлопчик: «Я тебе люблю мама! Ти сама у мене найдорожча!».

Володимир Рибак: «Україна виконуватиме зобов'язання перед Росією щодо домовленостей по ЧФ РФ»

5 канал, Час новин

Ігор ТАТАРЧУК, ведучий: Україна виконуватиме зобов'язання перед партнерами щодо домовленостей щодо Чорноморському флоту Росії, які стосуються термінів його базування на території України. Про це у Севастополі на святкуванні 230-річчя Чорноморського флоту заявив спікер українського парламенту Володимир Рибак. Його російська колега Валентина Матвієнко наголосила, що такий тривалий термін перебування передбачає оновлення і розширення військової бази російського флоту. Переговори між Україною та Росією з цього приводу тривають, але сторони поки що не знайшли взаємоприйнятних рішень, - додала голова Ради Федерації, і висловила упевненість, що домовленості зрештою будуть досягнуті. Нагадаю, що у квітні вітчизняне МЗС заявило, що Росія не передавала українській стороні жодних проектів угод стосовно модернізації Чорноморського флоту в Криму.

Валентина МАТВІЄНКО, спікер Верхньої палати Федеральних зборів РФ: "Президент Российской Федерации утвердил программу переоснащения Черноморского флота. Подразумевается строительство новых кораблей, подлодок, морской авиации и так далее. Да, не все вопросы пока нашли взаимоприемлемые решения, идет переговорный процесс".

Володимир РИБАК, Голова ВР України: "Вместе празднуют и Военно-морские силы, и Черноморский флот, и я думаю, что это – элемент стабильности в целом, прежде всего, в этом регионе. Мы поддерживали и будем выполнять свои обязательства перед своими партнерами".

Ігор ТАТАРЧУК, ведучий: Зранку на честь свята у Севастопольській бухті відбувся урочистий парад бойових кораблів, історична вистава і показ бойової техніки та озброєння. Однак щойно парад розпочався, на бухту опустився щільний туман. Гості свята змушені були стежити за дійством лише завдяки коментарям із гучномовців.

Жінка: "К сожалению, мешает туман. Но ничего, все равно рады, что участвуем в таком мероприятии".

Дівчинка: "Пока не было тумана, я видела, как стреляли пушки на кораблях. Правда, из-за этого тумана – все как-то не очень".

Украина отметила День Победы

Интер, Подробности недели

Олег ПАНЮТА, ведущий: Украина отметила День Победы. Как всегда с пафосом, торжественными речами и шествиями, обещаниями и подарками для ветеранов. Но, несмотря на приподнятое настроение в этот день, все-таки праздник меняется. Он уже не похож на тот, торжественно-ветеранский, с улыбками седовласых героев, звоном орденов и урчанием грозной техники. Теперь все чаще это праздник для тех, кто знает о победе со слов победителей. Но значимость 9 мая от этого не меняется. Далее - Ирина Баглай.

Ірина БАГЛАЙ, кореспондент: 9 мая - ровно 9 утра. В Украине начали празднование Дня Победы. Государственный флаг на главной площади страны поднят. Равнение на министра обороны Украины. Тысячи зрителей. Ветеранов среди них - единицы.

Леонид ШМУРАК, ветеран Великой Отечественной войны: «У меня было 4 товарища вот я один остался мне 86 лет. День Победы я встречал в Берлине, когда только война кончилась мы стреляли вверх, ну на параде был в Москве».

Ірина БАГЛАЙ, кореспондент: В украинской столице вместо парада впервые военно-историческое шествие. Организаторы объясняют - хотели передать дух того времени. На

Крещатике студенты и курсанты в военной форме времен Великой Отечественной. За ними боевая ретротехника. Из легендарных машин - один танк Т-34.

Анатолий СОЛОВЬЯНЕНКО, главный режиссер торжеств ко Дню победы в Киеве: «Я б не порівнював масштаби, ця акція вона фактично видтворює ту атмосферу в якій проходили перші святкування Перемоги».

Ирина БАГЛАЙ, корреспондент: А вот немногочисленные ветераны сравнили.

Олексій ГРИНЮК, ветеран Великой Отечественной войны: «Минулого року було де сісти, а щас не сісти не присісти це неправильно. Нас осталось уже мало надо цих людей шанувать».

Ирина БАГЛАЙ, корреспондент: В парке Вечной Славы ветеранов Великой Отечественной больше. Здесь с победой их поздравляет руководство страны. В мундирах, при полном параде, как и тогда в 45-м они празднуют Победу. И пусть здоровье уже не то, но в сердце все то же ликование.

Василий КЛЮЙ, Ветеран Великой Отечественной войны: «Стреляли все что у нас было выстрелили все патроны, которые у нас были. Этот день незабываем».

Алексей ТАДОСОВ, ветеран Великой Отечественной войны: «Наши ребята вдруг закричали трудно... Победа».

Ирина БАГЛАЙ, корреспондент: Как и в 45-м кричали "ура" и встречали цветами победителей в Черкассах. Ветераны на бронетехнике - в городе настоящий парад. Днепропетровск - шествие "Бессмертного полка". Они все больше на фото, все больше в памяти живых. Александр Заварзин пришел на праздник с уцелевшей фотографией и наградами отца-фронтовика. Он и сам знает не по наслышке что такое война. Теперь офицер запаса.

Александр ЗАВАРЗИН, сын ветерана Великой Отечественной войны: «Этот праздник он объединяет и вот это поколение и вот это поколение он объединяет нас, мы знаем что это и что это».

Ирина БАГЛАЙ, корреспондент: И поэтому недоумевает решению городской властей на Западе Украины. За день до празднования Дня Победы во Львове, Ивано-Франковске и Тернополе местная власть приняла решение переименовать праздник в день скорби и запретить использовать советскую символику.

Любомир МЕЛЬНИЧУК, депутат Львовского горсавета: «Оскільки ця війна забрала мільйони життів, зокрема більше 10 мільйонів українців загинули під час Другої світової війни».

Ирина БАГЛАЙ, корреспондент: Но местные прокуратуры опротестовали такое решение, как противоречащее Указу президента. О войне они судят по рассказам дедушек. Это уже пятое и шестое послевоенное поколение. Будущие защитники 9 мая с гордостью надели военную форму, пусть и детскую. И вооружились знанием истории.

«Это такой праздник, когда солдаты победили фашистов - какие солдаты - солдаты, которые сейчас дедушки ветераны».

«Это военная форма красноармейцев. которые воевали против нацистов, против не немцев а именно фашистской силы».

Ирина БАГЛАЙ, корреспондент: 9 мая уже давно превратился в праздник цветов. Кто-то по традиции, а кто-то по зову души несет их к мемориальным памятникам. Надежда Сипунова родом из Санкт-Петербурга, поэтому цветы в память блокадным ленинградцам.

Надежда СИПУНОВА: «Все, каждый из нас связан с этим событием эта война она в жизни каждого и до сих пор очень жаль, что ветеранов все меньше и сейчас мы должны как никогда об этом помнить».

Ирина БАГЛАЙ, корреспондент: Венки к могилам в Великую Отечественную возложены, цветы уже начали увядать, фронтовые песни спеты, все больше теми, кто и не видел ужасы войны. Салют прогремел, 9 мая отметили 68-й раз. Солдаты Победы навсегда останутся героями. Но с каждым годом все больше в памяти. В памяти тех, ради кого защищали Отечество.

Решение Европейского суда по правам человека относительно Юлии Тимошенко *ТРК Украина, События недели*

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: Вторую неделю украинские политики пытаются понять, что же все-таки конкретно имел в виду Европейский суд по правам человека, когда принимал решение по жалобе Юлии Тимошенко. Напомню, что две недели назад Европейский суд признал арест экс-премьер-министра Украины незаконным и нарушающим ее права и свободы. И вот интереснейшее продолжение дискуссии. Прочитав решение суда, власть и оппозиция поняли вердикт каждый по-своему и трактуют в зависимости от своей политической ориентации. Так что решил суд? Был ли политический мотив в этом громком аресте или нет? И какие будут последствия этого решения: Тимошенко нужно отпустить, извиниться? Или вердикт ЕСПЧ так, для политической красоты?

Валентина ТЕЛИЧЕНКО, представитель Юлии Тимошенко в ЕСПЧ, (цитата): «Суд установил, что судья Киреев неуважение к суду указал как причину ареста, в то время, как истинную причину скрыл. Суд четко связал дела Тимошенко и Луценко как такие, в которых нарушение статьи 18 было по одинаковым мотивам – политическим».

Владимир ОЛЕЙНИК, народный депутат Украины, фракция Партии регионов, (цитата): «В решении Европейского суда по правам человека по делу экс-премьера Юлии Тимошенко нет ни слова о якобы политических мотивах ее ареста. Решение об аресте было принято судом, в том числе и из-за неуважения Тимошенко к суду, потому что она оскорбляла судью – употребляла в его адрес грубые слова и так далее. Такое поведение подсудимого неприемлемо ни в одной цивилизованной стране».

Сергей ВЛАСЕНКО, защитник Юлии Тимошенко, (цитата): «Я надеюсь, что в госдепартаменте США, в офисе Кетрин Ештон и Штефана Фюле, сидят юристы квалификации несколько выше, нежели комментаторы от Партии регионов. Именно эти учреждения, а также представители мониторингового комитета Парламентской Ассамблеи Совета Европы и представители Европейского парламента четко заявили, что решение Европейского суда установило политический характер задержания и ареста Юлии Владимировны Тимошенко».

Андрей ДАНИЛЕВИЧ, ведущий: И вот наконец официальный представитель Европейского суда по правам человека объяснил, что высокий суд имел в виду.

Родерик ЛИДЕЛЛ, официальный представитель Европейского суда по правам человека, (цитата): «Я думаю, что путь понимания решения ЕСПЧ лежит в понимании того, что арест был незаконным и относится к досудебному задержанию. Но госпожа Тимошенко больше не содержится по досудебным арестом! Она находится в другой ситуации, так как содержится под стражей после вынесения обвинительного судебного приговора. Таким образом, она уже не в ситуации, которая рассматривалась судом».

Ветерани особливо урочисто відзначають День Перемоги *УТ-1, Підсумки тижня*

Андрій СМІЯН, ведучий: За результатами останніх досліджень, понад 80 відсотків українців вважають День Перемоги справді великим святом. Власне 9 травня люди це довели вийшовши на головні площі багатьох українських міст.

Богдан ПІЛЕНКО, кореспондент: Володимир Андрійовичу цього року виповнюється 90. Він показує книгу про війну. Хоча про Велику Вітчизняну знає не з літератури. Усю війну пройшов розвідником. Відтоді, окрім пам'яті, залишилася ця фотографія. Тут загиблі товариші та він, ще молодий, стоїть у центрі.

Володимир НУРИЩЕНКО, ветеран Великої Вітчизняної війни: "Я схватился - и бежать, и петлять, и там поднялась стрельба. Так я вам говорю: сбили шапку, шинели эти распатринались, повыпадали с пояса, пробитые по метру. И потом за бугорок забежал, и уже всё - я вне зоны обстрела".

Богдан ПЛЕНКО, кореспондент: Нині з погонами лейтенанта, а в часи війни - старший сержант Нурищенко. Ось показує орден, який отримав як найкращий розвідник. Для нього ці відзнаки - це спогади про загиблих товаришів та виконані завдання.

Володимир НУРИЩЕНКО, ветеран Великої Вітчизняної війни: "За отвагу". Ой, славилась она... і медаль "За боевые заслуги". А також - "За победу над Германией". Но важней всего - "За взятие Берлина" и "За взятие Кенигсберга".

Богдан ПЛЕНКО, кореспондент: Дев'ять травня Володимир Андрійович просто не може пропустити. Це свято для нього - важлива частина життя. Він мешкає у Боярці - невеличкому містечку під Києвом. Разом зі своєю дружиною Антоніною Всеволодівною збирається до столиці на парад.

Володимир НУРИЩЕНКО, ветеран Великої Вітчизняної війни: "Тоня! Ну, что такое? Мы, наверное, уже опаздываем! Где ты? Давай, пошли, выходим! Уже ж время, слушай! Мы не надо, чтобы приехали, когда никого нет! Надо вовремя всё делать!"

Богдан ПЛЕНКО, кореспондент: Для себе вони обрали складний маршрут: хочуть і парад подивитись, і товаришів вшанувати. Спочатку - Майдан Незалежності та урочисте підняття прапора. На центральній площі - вже військові оркестри. На Хрещатику - бойова техніка. Поки грають оркестри, і люди і машини готуються. Учасники дійства до останнього ретельно оглядають історичний транспорт і звикають до радянської зброї. Валерій керує знаменитим Віллісом. Каже, за кермом незвично, але зручно.

Чоловік: "Довольно, как говорится, комфортабельно, выпадаешь - и никому ничего не должен".

Богдан ПЛЕНКО, кореспондент: Ходу розпочинає легендарний Т-34. За ним ідуть знані Вілліси, Газ-67, або ж Іван Вілліс з відомими сорокап'ятками, Доджі, мотоцикли.

Анатолій ШУМСЬКИЙ, командир автобату, клуб "Червона зірка": "Мы очень много времени тратим для того, чтоб водители подготовит к движению на этом автомобиле. Для них это праздник, его ждут целый год".

Богдан ПЛЕНКО, кореспондент: Далі Володимир Андрійович бачить, як Хрещатиком, карбуючи крок, проходять молоді хлопці у формі солдатів часів Другої світової війни. Це кавалеристи, моряки й піхота. І на завершення - почесна варта внутрішніх військ. Ветеран колись і сам носив таку форму. Володимир Андрійович уже звик, що кожного року цього дня він рідний багатьом, навіть незнайомим, людям.

Володимир НУРИЩЕНКО, ветеран Великої Вітчизняної війни: "Расти большой, слушайся маму, папу, хорошо учись!"

Богдан ПЛЕНКО, кореспондент: Наступний пункт у святковій поїздки - Парк слави. Туди від самого ранку йде нескінченний потік людей.

Жінка: "Это великий праздник, скажем так. Душевно великий праздник, физически. Гордимся нашими прадедушками".

Богдан ПЛЕНКО, кореспондент: Щороку на свято до Києва з Литви приїздить Тамара Василівна. У столиці вона зустрічається з однополчанами.

Тамара ВЕЗАВУЛА, ветеран Великої Вітчизняної війни: "Насчёт парада, мне кажется, не обязательно проводить его. А торжества надо обязательно. Люди должны радоваться, люди должны помнить".

Богдан ПЛЕНКО, кореспондент: Біля Вічного вогню до Володимира Андрійовича вишукується ціла черга тих, хто хотів його привітати.

Володимир НУРИЩЕНКО, ветеран Великої Вітчизняної війни: "Шановні! Покладаючи ці квіти, хочеться вспомнить тих, хто загинув і не дочекався Великої Перемоги".

Богдан ПЛЕНКО, кореспондент: Від Вічного вогню група ветеранів іде до Палацу "Україна". Тут офіційно й урочисто їх вітає керівництво країни.

Віктор ЯНУКОВИЧ, Президент України: "Завдяки подвигу наших ветеранів три покоління українців живуть під мирним небом. Саме ви відстояли мир, захистили Батьківщину та внесли вирішальний вклад у перемогу над фашизмом".

Богдан ПІЛЕНКО, кореспондент: Літній ветеран не звик до такої уваги. Тож вирішив далі святкувати вдома, тихо, по-сімейному.

Володимир НУРИЩЕНКО, ветеран Великої Вітчизняної війни: "Честно говоря, немножко устал, годы берут своё. Но я получил истинное удовольствие, пообщавшись с народом, с возложением цветов к Могиле неизвестного солдата. Я получил полное удовлетворение!"

Богдан ПІЛЕНКО, кореспондент: Але діти, які протягом цього дня вітали ветеранів, здається, не втомилися взагалі, навіть готові до подальших подвигів.

Хлопчик: "Я не поїду на сторону фашистів. Нікогда! И не скажу фашистам, где находится Украина! Чтобы они не захватили Украину! Нікогда!"

Ганна Герман: «Я не дівчина, яку треба любити. Я політик» *Радіо Свобода, Ваша Свобода*

Гості «Вашої Свободи»: Ганна Герман, заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин.

Інна Кузнецова: Пані Герман, до речі, учора був День Перемоги. Як Ви його святкували? Чи відзначали? Це для Вас це день пам'яті чи свято? Як відзначаєте? Для Вашої родини?

– Христос Воскрес! Почнімо з того.

– Воістину Воскрес! Можна сказати, що це якби час пройшов.

– Свято Перемоги для України – це все-таки повинна бути дата, яка не має роз'єднувати країну і людей. І мудрі політики не повинні робити конфронтацію на цій даті. Дивитися на Україну треба все-таки з різних боків, з різних регіонів і враховувати різні настрої та різне ставлення людей до тих чи інших подій чи дат, при цьому шануючи речі, які є незаперечні.

Говорити сьогодні, що «совецка победа» не стане українською перемогою, то це означає забирати в українців можливість перемог, робити з українців народ, який завжди мав тільки історичні поразки.

Уже був один російський політик, який казав, що Велику Вітчизняну війну можна було виграти і без України. Я вважаю, що внесок України і українців у перемогу над фашизмом є надзвичайно значимий і великий. І сьогодні відкидати це свято, відкидати цю дату і відкидати внесок України у перемогу світу над фашизмом – це величезна політична помилка.

– Але, з іншого боку, Ірина Фаріон, яку Ви щойно процитували стосовно «побед» і перемог, говорила це у відповідь на законопроект, який рекламує поки що не зареєстрований Верховною Радою, але написаний Вадимом Колесніченком, вашим соратником по фракції, як такий, що нібито вже зареєстрований, хоча ми не знайшли його зареєстрованим у Верховній Раді, під №2060 «Про заборону реабілітації та героїзації осіб і організацій, що боротися проти антигітлерівської коаліції».

– Я не хотіла б, щоб ми тут звертали до дій, висловлювань і оцінок політиків крайніх поглядів. В Україні є політики і з того, і з того боку, які висловлюють такі радикально-маргінальні, я б сказала, погляди. Я хотіла б, щоб ми з Вами стояли на позиціях центрizmu, на позиціях української державності, на позиціях, коли для нас дорогі погляди і переконання людей в усіх регіонах.

– Це, звичайно, було б дуже добре. Однак таке є.

– Це їхня професія. Вони роблять собі на цьому, намагаються зробити, якийсь політичний капітал. Хоча, я думаю, що, якщо люди відкидають внесок України в перемогу світу над фашизмом, ці люди не мають широкого політичного майбутнього. Це маргінали, які будуть залишатися завжди в тій своїй вузькій ніші, яка залишається.

– Якщо я правильно зрозуміла, Ви назвали маргіналами і Фаріон, і Колесніченка. Чи ні?

– Я не хотіла б знову ж таки тут називати і рекламувати якісь імена політиків, які не мають особливого впливу на українську дійсність.

– Чи має перспективу проходження цього законопроекту, якщо він буде внесений у парламенті?

– Давайте будемо говорити про перспективу законопроектів, які вже зареєстровані.

– Добре. Побачимо.

До речі, ми перед ефіром говорили і згадували тут кілька днів тому, що цього місяця буде ювілей, 60-річчя, Норильського повстання. До нас приходив режисер фільму «Загадка Норильського повстання». Він згадував, що в цій студії Ви 10 років тому, як журналіст тоді Радіо Свобода, проводили ефір.

До речі, як влада зараз планує відзначити цей ювілей?

– Я про Норильське повстання почула, коли мені було 11 років. Чоловік моєї тітки Катерини Стеців, яка була засуджена на 10 років і відбувала покарання у Воркуті (а Ви знаєте, що пізніше після Норильського повстання було і Воркутинське повстання), був засуджений на більший термін, бо він був в УПА, його взяли зі зброєю в руках. Вона була 16-річною дівчиною. Тоді ці люди вірили в те, що вони борються за незалежність України. І треба віддати належне тим тисячам людей, які справді в це щиро вірили.

– Тобто, вони не боролися за незалежність, тільки вірили?

– Вони боролися вірячи. Їх боротьба ґрунтувалася на глибокій вірі і на переконаннях. Були різні люди, різні ситуації і події і з того, і з іншого боку. Але і з того, і з іншого боку були мільйони, тисячі людей, які свято вірили, що вони йдуть змагатися за рідну землю. І тим солдатам, які загинули у Великій Вітчизняній війні, і тим людям, які вважали, що вони в такий спосіб захищають незалежність України і борються за неї, які боролися на західних теренах нашої держави, треба віддати належне і пам'ять їхню треба шанувати.

Так ось, вони одружилися в ув'язненні у Воркуті. Коли вони повернулися, а це був, може, 1958 рік, бо сестра моя, яка з 1954 року, ще народилася на Воркуті. Його прізвище справжнє було Ярема, але він був засуджений під прізвищем «Допіра» і довго жив. Через те, що він назвав це прізвище, то не вивезли його рідних. Отже, цей чоловік моєї тітки, він батькові розповідав про повстання у Норильську і про повстання на Воркуті. І я перший раз в 11 років маленькою дівчинкою про це почула.

Я думаю, що, оскільки так багато українців там загинуло, так багато людей страждало, держава повинна вшанувати пам'ять загиблих. Так само, як ми повинні вшанувати 80-річчя Голодомору в Україні, яке теж будемо відзначати цього року.

Взагалі цей рік – це рік великих дат.

– Все-таки які заходи можуть бути реально на державному рівні? Як Ви передбачаєте, як член Гуманітарної ради при президентові, що може бути? Бо мені, на жаль, не вдалося знайти заходи державні, які заплановані. Можливо, я погано шукала.

– Ми повинні відходити від того – «заходи». Одне слово держави, яке прозвучить чи то у парламенті, чи з вуст найвищої особи державної, чи з вуст очільника уряду, чи просто квіти, покладені десь до якихось меморіалів з боку людей, які мають стосунок до влади, то це вже буде жест пошанування.

Оці совєцькі заходи, обов'язково якісь заходи – треба від того, мабуть, відходити. Ми повинні глибше...

– Тут можна Вам заперечити. Бо, наприклад, є заходи до 1025-ліття хрещення Русі.

– Я те слово «заходи» не люблю. Воно дуже мені нагадує радянську практику. От заходи провели і забули, більше ніколи до цього, до теми. Знаєте, шанувати пам'ять людей, які потерпіли, загинули, віддали своє життя за незалежність України, треба не заходами. Це треба носити в серці кожного дня.

– Але, наприклад, для того, щоб носити це в серці і хоча б знати про це, бо діти реально цього не знають, у підручниках мала б бути інформація про Норильське повстання?

– Безперечно. Безперечно, я переконана, що такі дати, такі події повинні в школах якнайширше висвітлюватися, діти це повинні знати. Хоча, на жаль, в даному випадку я не маю втішних новин на цю тему.

– Стосовно цього я запропоную Вам послухати професора, члена-кореспондента Академії наук Віктора Даниленка. Нагадаю, напередодні Дня Перемоги Дмитро Табачник, міністр освіти і науки, говорив про те, що вже в підручниках усе є про війну.

Віктор Даниленко: Про це повстання і про період Другої світової війни навіть є ще ряд таких сюжетів, які не знайшли висвітлення, а мають там бути хоча б коротко згадані, професійні історики дають такі матеріали.

Справа в тому, що є професійні історики, а є ще Міністерство освіти і науки, яке регулює процеси і не завжди коректно це виходить, не завжди враховуються новітні досягнення історичної думки і так далі.

– От такі слова історика.

– Так, я багато говорила про Міносвіти в різні часи. Завжди говорила чесно і відкрито. І мені лишається тільки сказати, що я вірю, що в Україні буде Міносвіти, яке буде сприяти тому, щоб діти отримували історію не викривлену, щоб діти знали об'єктивно, що відбувалося на просторах нашої колишньої Батьківщини – СРСР, України у тому числі.

– *А що заважає зробити так, щоб це міністерство було зараз таке, як Ви вірите?*

– А мені заважає брак повноважень. І лише це.

– Ви згадали стосовно дати 80-ліття пам'яті Голодомору. Я думаю, що і в підручниках ще не все є, і поза тим. Однак знову ж таки перед ефіром Ви говорили про пам'ять, яку хотіли б про тих, хто загинув під час Голодомору, зберегти у Вашингтоні. І там є місце для меморіалу. Але довгий час нічого не робилося.

Яка там ситуація зараз?

– Для мене величезна сатисфакція, що цю інформацію я вперше подаю на радіо, яке я дуже люблю. Справді, свого часу було ініційовано побудову пам'ятника Голодомору у Вашингтоні. Це було ще за президента Ющенка. А як і більшість ініціатив минулої влади, все це залишилося лише добрими намірами.

Коли я була у Вашингтоні на сніданку у президента Барака Обами, до мене звернулися представники української діаспори з тим, щоб я якось донесла до президента України Віктора Януковича цю проблему. Ми їздили на те місце, яке виділене для побудови пам'ятника. Прекрасне місце! У центрі Вашингтона, дуже престижне. Ми переглянули ті проекти. І той основний проект, який перемиг, – чудовий проект! Я б сказала, що один з кращих проектів меморіалів у світі.

І коли я повернулася до Києва, я поінформувала президента України про те, що якщо Україна не приступить до будівництва пам'ятника до осені, вона втратить цю можливість. Це місце буде втрачене. Місце у центрі Вашингтона, виділене для України американським урядом.

Президент дуже зацікавився цим. Ми почали з'ясовувати, у чому ж проблема. Чому пам'ятник і досі...? Виявляється, просто ніхто ніколи (тоді влада тодішня це ініціювала і тут же забула) тим більше не займався. І основна проблема була, звичайно, у коштах, тому що бюджет сформований, а зараз чекати, поки ми зможемо поправки до бюджету внести, це дуже довго. І ми можемо втратити справді цю можливість.

І президент зробив все для того, щоб знайшлися люди, які знайшли ці кошти. Це два мільйони доларів. І я мушу сказати, що дуже велику активність тут проявив у допомозі цій справі Сергій Володимирович Львовчкін. І я можу сьогодні вперше сказати, що кошти для спорудження цього меморіалу знайшлися.

Я маю намір бути по інших справах у США 4 червня цього року. Я маю там іншу програму, спеціальну програму. Але я безперечно буду опікуватися і тим, щоб ми ще цього літа розпочали будівництво, спорудження меморіалу. Я не знаю, чи вдасться його відкрити до початку цієї дати, 80-річчя, але те, що він буде збудований, і те, що президент Янукович зробить це, зробить в Америці такий добрий, шляхетний слід український, куди люди будуть

приходити пошановувати ті колосальні жертви, які Україна понесла під час Голодомору, я думаю, що це дуже гарна справа. І дай Боже, щоб нам це вдалося.

– Сподіваємося, що будуть знайдені кошти і на ремонт музею у Києві, бо там плачевний стан того музею.

Маємо запитання радіослухача.

Слухач (переклад): Ганно Миколаївно, нещодавно був опублікований серйозний аналітичний матеріал Владислава Старинця «Брехлива дюжина» опозиційних міфів». Там і по економічних напрямках, і по соціальних розібрані оці міфи, які побутують у суспільстві.

Чи не вважаєте Ви основним міфом те, що сама опозиція називає себе демократичною? І звідки у нас таке поняття з'явилося, яке підтримане у Європі, що опозиція демократична, Юлія Володимирівна – це ледь не символ демократії в Україні? У той час, коли і методи, напевне, роботи опозиції, тобто і блокування парламенту, і нетерпимість до іншої думки, говорять про зворотнє.

– Для мене дуже важливо, щоб влада в Україні була демократичною. Для мене це важливо. І ми робимо все для того, щоб влада в Україні була демократичною.

З приводу опозиції, то вона на сьогодні настільки слабка, що я б не стала робити якихось оцінок. Це добре, що в країні є опозиція. Це теж ознака демократії. І ми повинні робити все, щоб опозиція могла вільно працювати, висловлювати свої думки.

Але ми повинні більше перейматися тим, щоб влада була сильна, щоб влада була демократичною, щоб влада була сильною в тому числі і підтримкою народу. Оце наше головне завдання. І я думаю, що нашу головну енергію, сили ми повинні саме у цьому напрямку спрямовувати. Дякую Вам за запитання! Дякую за підтримку! Дякую за Вашу патріотичну позицію!

– Ви сказали, що опозиція дуже слабка. Між тим, влада додає тем для того, аби опозицію, не знаю, чи підсилити, чи дати їй можливість висловитися. Але останні законопроекти, які або надходять до парламенту, зокрема стосовно приватизації ГТС, або ж такі законопроекти, які не можуть знайти підтримки у парламенті, тобто стосовно перевиборів мера Києва, ведуть до конфронтації у парламенті.

– Парламент – це той майданчик, де мусять відбуватися дискусії. Парламент – це місце для зіткнення різних думок і різних позицій. Якщо не буде цього у парламенті, воно буде на вулицях. Я хотіла б, щоб краще це було у парламенті, щоб там ми дискутували, щоб там ми змагалися позиціями і думками, і своїми якимись аргументами, а не вихлюпували цю дискусію на вулиці.

Парламент від слова «parlé», від слова «говорити». Ми повинні там говорити, ми повинні там дискутувати, обговорювати і приходити до якогось спільного рішення або не приходити до нього з тим, щоб вихлюпувати оці питання конфліктні, які панують у суспільстві. І щоб не вулиця дискутувала, не якимись силовими методами змагалися ідеї, а щоб справді у парламенті ми цю дискусію проводили.

– Але деякі рішення парламенту чи парламентської більшості якраз і призвели до того, що опозиція виходить на вулиці. І от наступного тижня на наступні вихідні буде акація «Вставай, Україно!» вже у Києві. Бо вибори в Києві не призначені. Ви самі розумієте, що це неправильно.

– Я не бачу в Україні масових акцій опозиції. І це свідчення того, що влада має в Україні більшу підтримку, ніж опозиції. Бо якби люди були б тотально не вдоволені діями влади, вони виходили б масово на вулиці. Ми не маємо, і Ви тут зі мною погодитеся, такої ситуації зараз.

Те, що опозиція намагається проводити якісь акції, то це її право, і це її можливості про себе заявляти у суспільстві. І це є в порядку речей. Таке є у кожній країні. Але те, що опозиція має якісь можливості, що влада дає їй якісь підстави, то це нормальний процес. Основне – щоб не було конфліктів якихось силових. Основне – щоб не було пролиття крові. Основне – щоб люди мали можливість жити і працювати у спокійній атмосфері.

– Запитання ще одного слухача.

Слухач: По-перше, люди не виходять не тому, що вони владі довіряють, а тому, що вони і вас не люблять, і опозицію.

І ще. Як Ви розцінюєте те, що Президент живе так гарно у «Межигір'ї», Ви його так захищаєте? Чи це нормально?

Друге. Ви казали раніше, що Ви дуже проти Табачника, а зараз кажете, що не маєте повноважень. Ну, але президент же ж повноваження має. Ви ж його захищаєте. І він, на Вашу думку, такий українець.

І третє. Як Ви розцінюєте ініціативу Колесніченка?

– Стосовно того, що мене не люблять, то я не дівчина, яку треба любити. Я політик достатньо зрілий.

– Я думаю, що слухач говорив не про особисто Вас, а про Партію регіонів.

– Основне – зі мною рахуватися. І основне – щоб я мала якийсь вплив на процеси, які відбуваються. А любити мене є кому, на щастя.

А стосовно того, що добре живе президент, то президенти в усіх країнах живуть добре. Повірте мені, я це знаю. Я не знаю президента жодної країни, який би погано жив. Президенти тяжко йдуть до своєї мети, вони проходять досить складний життєвий шлях. Щодо Януковича – він знав велику нужду у житті, він пережив великі нещастя, великі випробування. Знаєте, він стоїть на вершині.

– Стосовно вершини, то якби був час, то можна було б порівнювати з іншими президентами, з польотами і з проживанням.

Але це одне запитання стосовно рішення Європейського суду з прав людини і Юлії Тимошенко. Щось зміниться після?

Я вірю в милість президента, прийде час, коли він зможе застосовувати право помилування своє і стосовно Юлії Володимирівни

– Я сказала вже не раз про те, що я вірю в милість президента і я вірю в те, що прийде час, коли він зможе застосовувати право помилування своє і стосовно Юлії Володимирівни.

Вона повинна завершити судові процеси, вона повинна не ховатися від суду, брати в ньому участь, продемонструвати суспільству, що їй немає чого приховувати і немає чого ховатися. І я думаю, що коли все це завершиться, безперечно, буде зроблено все, щоб полегшити її долю, незважаючи на те, що рішення судів може бути різне, тому що там справді серйозні звинувачення.

Я не хотіла б оцінювати ці звинувачення. Це не моя компетенція. Але я повторюю вже дуже багато разів: я вірю, що президент при першій можливості скористається своїм правом для помилування.

– Будемо чекати на цю швидку можливість. Тому що це потрібно для держави.